

Переклад затверджений

Заступник генерального директора Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

О.В. Генчев
(ініціали та прізвище)

26 травня 2021 р.

02015L0849 — UA — 09.07.2018 — 001.001

Цей текст слугує суто засобом документування та не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/849

від 20 травня 2015 року

про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС

(Текст стосується ЄЕП)

(ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73)

Зі змінами, внесеними:

Офіційним вісником

№ сторінка дата

► МІ ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843 Текст стосується ЄЕП від 30 травня 2018 року L 156 43 19.06.2018

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/849

від 20 травня 2015 року

Цей текст слугує суто засобом документування та не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/849

від 20 травня 2015 року

про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС

(Текст стосується ЄЄП)

(ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційним вісником		
		№	сторінка	дата
► МІ	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843 Текст стосується ЄЄП від 30 травня 2018 року	L 156	43	19.06.2018

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/849

від 20 травня 2015 року

про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС

(Текст стосується ЄЄП)

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

СЕКЦІЯ I

Предмет, сфера застосування, терміни та означення

Стаття 1

1. Ця Директива має на меті перешкодити використанню фінансової системи Союзу для цілей відмивання грошей і фінансування тероризму.

2. Держави-члени повинні забезпечити заборону відмивання грошей і фінансування тероризму.
3. Для цілей цієї Директиви такі діяння, якщо вони вчинені умисно, повинні вважатися відмиванням грошей:
 - (a) конвертація або передавання власності з усвідомленням того, що ця власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності, з ціллю приховування або укривання незаконного походження власності або надавання допомоги будь-якій особі, причетній до здійснення такої діяльності, для уникнення юридичних наслідків діяння такої особи;
 - (b) приховування або укривання дійсної природи, джерела походження, розташування, відчуження, руху власності, речових або майнових прав на власність з усвідомленням того, що така власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності;
 - (b) придбання власності, володіння нею або її використання з усвідомленням того, що така власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності;
 - (d) участь у вчиненні будь-якої з дій, зазначених у пунктах (a), (b) та (c), об'єднання з іншими особами для її вчинення, спроби її вчинення і надання допомоги для її вчинення, співучасть у її вчиненні, сприяння її вчиненню та консультування стосовно її вчинення.
4. Відмивання грошей повинно вважатися таким, навіть якщо діяльність, що внаслідок неї було отримано власність, яка відмивається, була здійснена на території іншої держави-члена або третьої країни.
5. Для цілей цієї Директиви «фінансування тероризму» означає надання або збирання грошей, у будь-який спосіб, безпосередньо або опосередковано, з наміром їхнього використання або з усвідомленням того, що вони будуть використані, повністю або частково, для вчинення будь-якого зі злочинів у розумінні статей 1–4 Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС (¹).
6. Усвідомлення, намір або мета як складові елементи злочинів, зазначених у параграфах 3 та 5, можуть бути встановлені з об'єктивних фактичних обставин справи.

Стаття 2

1. Ця Директива застосовується до таких зобов'язаних осіб:

- (1) кредитні установи;
- (2) фінансові установи;
- (3) такі фізичні або юридичні особи, при здійсненні ними своєї професійної діяльності:

▼ M1

- (a) аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти, а також будь-яка інша особа, що зобов'язується надавати, безпосередньо або через інших осіб, з якими така особа пов'язана, матеріальну допомогу, сприяння або консультації з податкових питань, якщо така діяльність становить її основну ділову або професійну діяльність;

▼ B

- (b) нотаріуси та інші незалежні правники, якщо вони беруть участь у будь-якій фінансовій транзакції або транзакції з нерухомим майном, діючи від імені та за дорученням свого клієнта або надаючи допомогу своєму клієнту в плануванні або здійсненні транзакцій стосовно:
 - (i) купівлі та продажу нерухомого майна або суб'єктів господарювання;
 - (ii) управління грошима, цінними паперами або іншими активами клієнта;
 - (iii) відкриття банківських, ощадних рахунків або рахунків у цінних паперах або управління ними;
 - (iv) організації внесків, необхідних для створення, функціонування або управління компаніями;
 - (v) створення, функціонування трастів, компаній, фондів або схожих структур або управління ними;

(c) надавачів послуг для трастів або компаній, не охоплених пунктами (a) або (b);

▼M1

(d) агенти з нерухомого майна, включаючи випадки, коли вони діють як посередники під час здавання в оренду нерухомого майна, але лише стосовно транзакцій, за якими щомісячна орендна плата становить 10 000 євро або більше;

▼B

(e) інші особи, що провадять торгівлю товарами, якщо платежі здійснюються або отримуються готівкою в сумі 10 000 євро або більше, незалежно від того, чи здійснюється транзакція як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;

(f) надавачі послуг у сфері грального бізнесу;

▼M1

(g) надавачі послуг обміну віртуальних валют на офіційні валюти і навпаки;

(h) надавачі послуг електронних гаманців;

(i) особи, що здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, включаючи випадки, коли таку діяльність провадять мистецькі галереї та аукціонні дома, якщо вартість транзакції або серії пов'язаних транзакцій становить 10 000 євро або більше;

(i) особи, що надають послуги зберігання витворів мистецтва, здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, коли таку діяльність провадять вільні порти, якщо вартість транзакції або серії пов'язаних транзакцій становить 10 000 євро або більше.

▼B

2. За винятком казино, і за результатами належного оцінювання ризику, держави-члени можуть вирішити звільнити повністю або частково надавачів певних послуг у сфері грального бізнесу від відповідальності за порушення положень національного права, що транспонує цю Директиву, на основі доведеного низького ризику, який впливає з природи й, у відповідних випадках, масштабу операцій у рамках надання таких послуг.

Серед факторів, розглянутих у своїх оцінках ризику, держави-члени повинні оцінити рівень уразливості застосовних транзакцій також з огляду на метод оплати.

У своїх оцінках ризику держави-члени повинні вказати, як вони взяли до уваги будь-які відповідні висновки у звітах, виданих Комісією відповідно до статті 6.

Будь-яке рішення, ухвалене державою-членом відповідно до першого підпараграфу, повинне бути надіслане Комісії, разом з обґрунтуванням на основі оцінювання конкретного ризику. Комісія повинна надіслати зазначене рішення іншим державам-членам.

3. Держави-члени можуть ухвалити рішення про те, що ця Директива не застосовується до осіб, які беруть участь у фінансовій діяльності нерегулярно або в дуже обмеженому обсязі, якщо існує незначний ризик відмивання грошей або фінансування тероризму, та якщо дотримано таких критеріїв:

(a) фінансову діяльність обмежено за абсолютними показниками;

(b) фінансову діяльність обмежено на основі транзакцій;

(c) фінансова діяльність не є основною діяльністю таких осіб;

(d) фінансова діяльність є додатковою, і безпосередньо пов'язана з основною діяльністю таких осіб;

(e) основною діяльністю таких осіб не є діяльність, зазначена у пунктах (a)–(d) або в пункті (f) параграфу 1(3);

(f) фінансові послуги надаються лише клієнтам, які отримують основні послуги таких осіб, і не пропонуються громадськості.

Перший підпараграф не застосовується до осіб, які беруть участь у переказі грошей, відповідно до визначення в пункті (13) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2007/64/ЄС (²).

4. Для цілей пункту (а) параграфа 3 держави-члени повинні вимагати, щоб загальний обіг фінансової діяльності не перевищував ліміту, що повинен бути достатньо низьким. Ліміт повинен встановлюватися на національному рівні, залежно від типу фінансової діяльності.

5. Для цілей пункту (б) параграфа 3 держави-члени повинні застосовувати максимальний ліміт для одного клієнта і для однієї транзакції незалежно від того, чи транзакція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними. Максимальний ліміт повинен встановлюватися на національному рівні, залежно від типу фінансової діяльності. Ліміт повинен бути достатньо низьким для того, щоб забезпечити непрактичність та неефективність зазначених типів транзакцій як методу відмивання грошей або фінансування тероризму, і не повинен перевищувати 1 000 євро.

6. Для цілей пункту (с) параграфа 3 держави-члени повинні вимагати, щоб обіг фінансової діяльності не перевищував 5% сукупного обігу відповідної фізичної або юридичної особи.

7. Під час оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму для цілей цієї статті держави-члени повинні звертати особливу увагу на будь-яку фінансову діяльність, щодо якої існує найбільша ймовірність, через її природу, використання або зловживання з метою відмивання грошей або фінансування тероризму.

8. Рішення, ухвалені державами-членами відповідно до параграфа 3, повинні містити причини, на яких вони ґрунтуються. Держави-члени можуть ухвалити рішення про відкликання таких рішень у випадках зміни обставин. Вони повинні повідомити Комісію про такі рішення. Комісія повинна повідомити інші держави-члени про такі рішення.

9. Держави-члени повинні здійснювати моніторингову діяльність на основі ризиків або інші відповідні заходи для забезпечення відсутності зловживання звільненнями, які надаються рішеннями, ухваленими відповідно до цієї статті.

Стаття 3

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (1) «кредитна установа» означає кредитну установу, відповідно до означення в пункті (1) статті 4(1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 (³), з урахуванням її філій, відповідно до означення в пункті (17) статті 4(1) зазначеного Регламенту, розташовану в Союзі, незалежно від того, чи її головний офіс розташовано в Союзі або в третій країні;
- (2) «фінансова установа» означає:
 - (а) підприємство, інше ніж кредитна установа, яке здійснює один з декількох видів діяльності, перелічених у пунктах (2)–(12), (14) і (15) додатка I до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС (⁴), включаючи діяльність офісів обміну валюти (обмінних бюро);
 - (б) страхова компанія, відповідно до означення в пункті (1) статті 13 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС (⁵), мірою, якою воно здійснює діяльність щодо страхування життя, яку охоплено цією Директивою;
 - (с) інвестиційна фірма, відповідно до означення в пункті (1) статті 4(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС (⁶);
 - (д) установа колективного інвестування, яка здійснює продаж своїх часток або акцій;
 - (е) страховий посередник, відповідно до означення в пункті (5) статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС (⁷), коли він діє стосовно страхування життя та інших послуг у сфері інвестицій, за винятком пов'язаного страхового посередника відповідно до означення, наведеного в пункті (7) зазначеної статті;

- (f) філії фінансових установ, зазначених у пунктах (a)–(e), коли вони розташовані в Союзі, незалежно від того, чи їхній головний офіс розташований у державі-члені або в третій країні;
- (3) «власність» означає активи будь-якого виду, матеріальні чи нематеріальні, рухомі чи нерухомі, відчутні чи невідчутні, а також правові документи або документи в будь-якій формі, включаючи електронні або цифрові, які посвідчують право на такі активи або участь у них;
- (4) «злочинна діяльність» означає будь-який вид причетності до вчинення таких серйозних злочинів:

▼МІ

- (a) терористичні злочини, злочини, пов'язані з терористичними групами, та злочини, пов'язані з терористичною діяльністю, визначені в розділах II і III Директиви (ЄС) 2017/541 (⁸);

▼В

- (b) будь-який зі злочинів, зазначених у статті 3(1)(a) Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 року;

▼МІ

- (c) діяльність злочинних організацій відповідно до означення в статті 1(1) Рамкового рішення Ради 2008/841/ЮВС (⁹)

▼В

- (d) шахрайство, яке впливає на фінансові інтереси Союзу, коли воно є принаймні тяжким, відповідно до означення в статті 1(1) і статті 2(1) Конвенції про захист фінансових інтересів Європейських Співтовариств (¹⁰);
- (e) корупція;
- (f) усі злочини, включаючи податкові злочини щодо прямих і непрямих податків, які відповідно до національного права держав-членів караються позбавленням волі або її обмеженням за наказом про тримання під вартою з максимальним строком, що перевищує один рік або, що стосується тих держав, які мають мінімальну граничну межу для злочинів у своїй правовій системі, злочини, які караються позбавленням волі або її обмеженням за наказом про тримання під вартою з мінімальним строком від шести місяців;
- (5) «саморегульований орган» означає орган, який складається зі спеціалістів і відіграє певну роль у їхньому регулюванні, виконанні певних функцій нагляду або моніторингу та забезпеченні виконання правил, які їх стосуються;
- (6) «бенефіціарний власник» означає будь-яку фізичну особу або осіб, які є кінцевими власниками або контролерами клієнта та/або фізичних осіб, від імені яких здійснюється транзакція, і включає принаймні:
 - (a) у випадку корпоративних юридичних осіб:
 - (i) фізичних осіб, яким належить кінцеве право власності на юридичну особу або контроль за юридичною особою шляхом прямого або непрямого володіння на праві власності достатнім відсотком акцій, або прав голосу, або частки в капіталі цієї юридичної особи, включаючи цінні папери на пред'явника, або шляхом контролю за допомогою засобів, інших ніж компанія, яка зареєстрована на регульованому ринку та підпадає під вимоги щодо розкриття інформації згідно з правом Союзу або еквівалентними міжнародними стандартами, що забезпечують належну прозорість інформації про власників.

Якщо фізична особа володіє пакетом акцій у розмірі 25% плюс одна акція або часткою в розмірі більше 25% в капіталі клієнта, це є показником прямого володіння на праві власності. Якщо корпоративна юридична особа, що перебуває під контролем фізичної особи (осіб), або більш ніж одна корпоративна юридична особа, що перебувають під контролем тієї самої фізичної особи (осіб), володіють пакетом акцій у розмірі 25% плюс одна акція або часткою в розмірі більше 25% в капіталі клієнта, це є

показником непрямого володіння на праві власності. Це не обмежує право держав-членів визначити менший відсоток як ознаку володіння на праві власності або контролю. Контроль за допомогою інших способів може бути визначений, між іншим, відповідно до критеріїв у статті 22(1)–(5) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС (¹¹);

- (ii) фізичних осіб, які обіймають посади старших керівних посадових осіб, якщо після вичерпання всіх можливих засобів і за відсутності причин для підозри особу відповідно до пункту (i) не було встановлено, або якщо існує будь-який сумнів щодо того, чи є встановлена особа (особи) бенефіціарним власником (власниками); зобов'язані особи повинні вести облік дій, вжитих для встановлення бенефіціарних власників відповідно до пункту (i) та цього пункту;

▼M1

(b) у випадку трастів, усі такі особи:

- (i) засновник(и);
- (ii) довірчий власник(и);
- (iii) піклувальник(и), за наявності;
- (iv) бенефіціари або, коли осіб, що отримують вигоду від правового утворення або юридичної особи ще не встановлено, група осіб, в чиїх інтересах передусім створено таке правове утворення або юридичну особу і в чиїх інтересах вони функціонують;
- (v) будь-яка інша фізична особа, яка здійснює остаточний контроль над трастом шляхом прямого або непрямого володіння на праві власності або в інший спосіб;

▼B

- (c) у випадку таких юридичних осіб, як фонди, та правових утворень, схожих на трасти, фізична(і) особа(и), що виконує(ють) функції, еквівалентні або схожі до тих, що зазначені в пункті (b);
- (7) «надавач послуг для трастів або компаній» означає будь-яку особу, яка в рамках своєї господарської діяльності надає будь-яку з таких послуг третім особам:
 - (a) утворення компаній або інших юридичних осіб;
 - (b) діяльність або організація діяльності іншої особи на посаді директора або секретаря компанії, партнера товариства або на схожій посаді стосовно інших юридичних осіб;
 - (c) надання зареєстрованого офісу, бізнес-адреси, адреси для кореспонденції або адміністративної адреси чи схожих послуг для компанії, товариства або будь-якої іншої юридичної особи або правового утворення;
 - (d) діяльність як довірчого власника відкритого трасту чи схожого правового утворення або організація такої діяльності іншої особи;
 - (e) діяльність або організація діяльності іншої особи як номінального акціонера в інтересах іншої особи, іншої ніж компанія, яка зареєстрована на регульованому ринку, до якого застосовуються вимоги щодо розкриття інформації відповідно до права Союзу, або еквівалентні міжнародні стандарти;
- (8) «кореспондентські відносини» означає:
 - (a) надання банківських послуг одним банком як кореспондентом іншому банку як респонденту, включаючи надання поточного або іншого пасивного рахунку й пов'язаних послуг, таких як управління готівкою, міжнародні перекази грошей, ведення чекових книжок з виплатами за рахунками та послуг обміну валют;
 - (b) відносини між кредитними і фінансовими установи, включаючи випадки, коли схожі послуги надаються установою-кореспондентом установі-респонденту, та включаючи відносини, встановлені для здійснення транзакцій із цінними паперами або перерахування грошей;

- (9) «публічна посадова особа» означає фізичну особу, якій довірені або були довірені важливі публічні функції, і включає таких осіб:
- (a) голів держави, голів уряду, міністрів, їхніх заступників або помічників;
 - (b) членів парламенту або схожих законодавчих органів;
 - (c) членів керівних органів політичних партій;
 - (d) членів верховних судів, конституційних судів або інших судових органів високого рівня, чії рішення не є предметом подальшого оскарження, окрім виняткових випадків;
 - (e) членів аудиторських палат і рад центральних банків;
 - (f) послів, уповноважених та офіцерів високого рангу у збройних силах;
 - (g) членів адміністративних, управлінських або наглядових органів державних підприємств;
 - (h) директорів, заступників директорів і членів рад або осіб, які виконують еквівалентні функції у міжнародних організаціях.

Жодна з публічних функцій, зазначених у пунктах (a)–(h) не повинна розумітися як така, яка охоплює посадових осіб середньої або нижчої ланки;

- (10) «члени сім'ї» включає:
- (a) чоловіка або дружину публічної посадової особи або осіб, які вважаються еквівалентними чоловіку або дружині;
 - (b) дітей публічної посадової особи та їхніх чоловіків або дружин або осіб, які вважаються еквівалентними чоловіку або дружині;
 - (c) батьків публічної посадової особи;
- (11) «особи, що відомі як тісно пов'язані» означає:
- (a) фізичних осіб, щодо яких відомо, що вони є бенефіціарними власниками юридичних осіб або правових утворень спільно з публічною посадовою особою або перебувають у будь-яких інших тісних ділових відносинах з публічною посадовою особою;
 - (b) фізичні особи, що є одноосібними бенефіціарними власниками юридичної особи або правового утворення, що, як відомо, створені де-факто для отримання вигоди публічною посадовою особою.
- (12) «вища ланка керівництва» означає службовця або працівника з достатнім знанням схильності установи до ризику відмивання грошей або фінансування тероризму й рівнем повноважень, достатнім для ухвалення рішень, які впливають на схильність установи до ризику, який в жодному випадку не повинен бути членом ради директорів;
- (13) «ділові відносини» означає ділові, професійні або комерційні відносини, які пов'язані з професійною діяльністю зобов'язаної особи та які матимуть певну тривалість на момент установлення контакту;
- (14) «послуги у сфері грального бізнесу» означає послуги, які включають прийняття грошових ставок на азартних іграх, включаючи ігри, які мають елемент навичок, такі як лотереї, ігри у казино, покер й укладення парі, і відбуваються за певною фізичною адресою, або дистанційно, за допомогою електронних засобів або будь-яких інших технологій для полегшення комунікацій, і на індивідуальний запит одержувача послуг;
- (15) «група» означає групу підприємств, що складається з материнської компанії, її дочірніх компаній та правових утворень, у яких материнська компанія або її дочірні компанії володіють часткою, а також підприємств, що пов'язані одне з одним відносинами у розумінні статті 22 Директиви 2013/34/ЄС;

(16) «електронні гроші» означає електронні гроші, відповідно до пункту (2) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС, але за винятком грошової вартості, відповідно до статті 1(4) і (5) зазначеної Директиви;

▼В

(17) «номінальний банк» означає кредитну або фінансову установу, або установу, яка здійснює діяльність, еквівалентну діяльності, яку здійснюють кредитні і фінансові установи, створені у юрисдикції, де вони не мають фізичної присутності, з огляду на розумність та управління, і яка не є афілійованою з регульованою фінансовою групою;

▼МІ

(18) «віртуальні валюти» означає цифрову репрезентацію вартості, яка не є випущеною або гарантованою центральним банком або органом публічної влади, не є необхідним чином прив'язаною до юридично створеної валюти і не має юридичного статусу валюти або грошей, але приймається фізичними або юридичними особами як засіб обміну, який може передаватися, зберігатися або торгуватися в електронний спосіб;

(19) «надавач послуг електронного гаманця» означає установу, яка надає послуги зберігання приватних криптографічних ключів від імені своїх клієнтів, а також утримання, зберігання або переказу віртуальних валют.

▼В

Стаття 4

1. Держава-член повинна, відповідно до ризик-орієнтованого підходу, забезпечити те, щоб сфера дії цієї Директиви поширювалася в цілому або частково на фахівців і категорії підприємств, інших ніж зобов'язані особи, зазначені в статті 2(1), які займаються діяльністю, що найбільш імовірно може використовуватися для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму.

2. У випадках, коли держава-член поширює сферу дії цієї Директиви на професії або категорії підприємств, інших ніж зазначені в статті 2(1), вона повинна повідомити про це Комісію.

Стаття 5

Держави-члени можуть в рамках права Союзу ухвалювати більш суворі положення або зберігати чинність більш суворих положень у сфері, охопленій цією Директивою, для запобігання відмиванню грошей або фінансуванню тероризму.

СЕКЦІЯ 2

Оцінювання ризиків

Стаття 6

1. Комісія повинна провести оцінювання ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на внутрішній ринок і стосуються транскордонної діяльності.

З цією метою Комісія повинна до 26 червня 2017 року скласти звіт, що виявляє, аналізує та оцінює такі ризики на рівні Союзу. Після цього, Комісія повинна оновлювати такий звіт кожні два роки або за потреби частіше.

2. Звіт, зазначений у параграфі 1, повинен охоплювати принаймні таке:

(а) сфери внутрішнього ринку, які зазнають найбільшого ризику;

▼МІ

- (b) ризики, пов'язані з кожним відповідним сектором, включаючи, у відповідних випадках, прогнози оцінки сум відмивання грошей, надані Євростатом для кожного з таких секторів;
- (c) найбільш широко розповсюджені засоби, які застосовуються злочинцями для відмивання незаконних доходів, включаючи, за наявності, ті, які, зокрема, застосовуються у транзакціях між державами-членами і третіми країнами, незалежно від визначення третьої країни як країни з високим ризиком відповідно до статті 9(2).

3. Комісія повинна забезпечити державам-членам і зобов'язаним особам доступ до звіту, зазначеного в параграфі 1, і допомагати їм у визначенні, розумінні, управлінні та пом'якшенні ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, а також щоб надати змогу іншим стейкхолдерам, включаючи національні законодавчі органи, Європейський Парламент, європейські наглядові органи і представників органів фінансової розвідки, краще розуміти ризики. Звіти повинні оприлюднюватися найпізніше через шість місяців після надання доступу до них державам-членам, окрім елементів звітів, які містять секретну інформацію.

▼В

4. Комісія повинна надавати державам-членам рекомендації щодо заходів, які є прийнятними для роботи з визначеними ризиками. У випадку, якщо держави-члени вирішать не застосовувати будь-яку з рекомендацій у своїх національних режимах боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, вони повинні повідомити про це Комісію і надати обґрунтування такого рішення.

5. До 26 грудня 2016 року, європейські наглядові органи, за допомогою спільного комітету, повинні надати висновок стосовно ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на фінансовий сектор Союзу («спільне рішення»). Після цього, європейські наглядові органи, за допомогою спільного комітету, повинні надавати висновок кожні два роки.

6. Під час оцінювання, зазначеного в параграфі 1, Комісія повинна організувати роботу на рівні Союзу, повинна брати до уваги спільні висновки, зазначені в параграфі 5, і залучати експертів з держав-членів у сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансування тероризму, представників органів фінансової розвідки та інших органів Союзу, у відповідних випадках. Комісія повинна надати державам-членам і зобов'язаним особам доступ до спільних висновків для того, щоб допомогти їм визначити ризик відмивання грошей і фінансування тероризму, управляти ним та пом'якшувати його.

7. Кожні два роки або за потреби частіше Комісія повинна надавати звіт Європейському Парламенту і Раді про висновки, які є результатом регулярного оцінювання ризиків, та заходів, яких було вжито на основі зазначених висновків.

Стаття 7

1. Кожна держава-член повинна вживати відповідних заходів для виявлення, оцінювання, розуміння та пом'якшення ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на неї, а також будь-яких проблем у сфері захисту даних. Вона повинна підтримувати актуальність такого оцінювання ризику.

2. Кожна держава-член повинна призначити публічний орган для створення механізму координації національного реагування відповідей на ризики, зазначені у параграфі 1. Характер цього органу та опис механізму повинні бути повідомлені Комісії, європейським наглядовим органам та іншим державам-членам.

3. Під час проведення оцінювання ризику, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, держави-члени повинні використовувати висновки звіту, визначеного статтею 6(1).

4. Стосовно оцінювання ризику, зазначеного в параграфі 1, кожна держава-член повинна:

- (a) використовувати його для вдосконалення свого режиму боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму шляхом визначення будь-яких сфер, в яких зобов'язані особи повинні вживати посилені заходи, та за потреби шляхом визначення заходів, що повинні бути вжиті;

- (b) визначати, у відповідних випадках, сектори або галузі з нижчим або вищим ризиком відмивання грошей і фінансування тероризму;
- (c) використовувати його для допомоги у розподіленні і пріоритизації ресурсів для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (d) використовувати його для забезпечення створення належних правил для кожного сектору або галузі, відповідно до ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму;
- (e) забезпечувати швидкий доступ зобов'язаних осіб до належної інформації для полегшення здійснення ними оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму;

▼ МІ

- (f) звітувати про інституційну структуру і широко визначені процедури їхнього режиму боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи, між іншим, органи фінансової розвідки, податкові органи та прокурорів, а також розподілені людські та фінансові ресурси в мірі, в якій ця інформація є доступною;
- (g) повідомляти про національні зусилля та ресурси (людські ресурси і бюджет), виділені для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму.

▼ МІ

5. Держави-члени повинні надавати Комісії, європейським наглядовим органам та іншим державам-членам доступ до своїх результатів оцінювання ризиків, включаючи їхні оновлення. Інші держави-члени можуть за потреби надавати відповідну додаткову інформацію державі-члену, що здійснює оцінювання ризику. Стислий виклад оцінювання повинен бути загальнодоступним. Цей виклад не повинне містити секретну інформацію.

▼ В

Стаття 8

1. Держави-члени повинні забезпечити вжиття зобов'язаними особами належних заходів для виявлення та оцінювання ризику відмивання грошей і фінансування тероризму з огляду на фактори ризику, включаючи ті, які стосуються їхніх клієнтів, країн або географічних територій, продуктів, послуг, транзакцій або каналів постачання. Ці заходи повинні бути пропорційними природі і розміру зобов'язаних осіб.
2. Оцінювання ризику, зазначене в параграфі 1, повинно документуватися, зберігатися в актуальному вигляді, і доступ до нього повинен надаватися відповідним компетентним органам і саморегульованим органам. Компетентні органи можуть вирішити, що окреме задокументоване оцінювання ризику не вимагається, якщо конкретні ризики, пов'язані зі секторами, є визначеними і зрозумілими.
3. Держави-члени повинні забезпечити наявність у зобов'язаних осіб політик, засобів контролю і процедур, спрямованих на пом'якшення та ефективно управління ризиками відмивання грошей і фінансування тероризму, визначеними на рівні Союзу, держави-члена і зобов'язаної особи. Зазначені політики, засоби контролю і процедури повинні бути пропорційними природі і розміру зобов'язаних осіб.
4. Політики, засоби контролю і процедури, зазначені у параграфі 3, повинні включати:
 - (a) розробку внутрішніх політик, засобів контролю та процедур, включаючи зразкові практики управління ризиками, комплексну перевірку клієнтів, звітування, облік, внутрішній контроль, комплаєнс-менеджмент, у тому числі, за потреби, з огляду на розмір і природу бізнесу, призначення відповідальної особи з комплаєнсу на управлінському рівні, а також перевірку працівників;
 - (b) у відповідних випадках з точки зору розміру і природи бізнесу, незалежну функцію аудиту для перевірки внутрішніх політик, засобів контролю і процедур, зазначених у пункті (a).

5. Держави-члени повинні у відповідних випадках вимагати від вищої ланки керівництва зобов'язаних осіб отримання схвалення щодо політик, засобів контролю і процедур, які вони впроваджують, здійснення моніторингу й вдосконалення вжитих заходів.

СЕКЦІЯ 3

Політика щодо третіх країн

Стаття 9

1. Юрисдикції третіх країн, які мають стратегічні недоліки в їхніх національних режимах боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, які становлять значні загрози фінансовій системі Союзу («треті країни з високим ступенем ризику»), повинні визначатися з метою захисту належного функціонування внутрішнього ринку.

▼МІ

2. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 64 з метою визначення третіх країн з високим ступенем ризику з огляду на стратегічні недоліки у таких сферах:

- (a) юридична та інституційна рамки боротьби з відмиванням грошей і фінансування тероризму третьої країни, зокрема:
 - (i) криміналізація відмивання грошей і фінансування тероризму;
 - (ii) заходи, пов'язані з комплексною перевіркою клієнтів;
 - (iii) вимоги стосовно обліку;
 - (iv) вимоги щодо звітування про підозрілі транзакції;
 - (v) наявність у компетентних органів точної та своєчасної інформації про бенефіціарних власників юридичних осіб та правових утворень;
- (b) повноваження і процедури компетентних органів третьої країни для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи належно дієві, пропорційні і стримувальні санкції, а також практику третьої країни щодо співпраці та обміну інформацією з компетентними органами держав-членів;
- (c) ефективність системи боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму третьої країни щодо реагування на ризики відмивання грошей і фінансування тероризму.

▼В

3. Делеговані акти, зазначені у параграфі 2, повинні бути ухвалені протягом місяця після визначення стратегічних недоліків, зазначених у даному параграфі.

▼МІ

4. Під час складання делегованих актів, зазначених у параграфі 2, Комісія повинна брати до уваги відповідні оцінки, огляди або звіти, оприлюднені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості, які мають компетенції у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьбі з фінансуванням тероризму.

▼В

ГЛАВА II

КОМПЛЕКСНА ПЕРЕВІРКА КЛІЄНТІВ

СЕКЦІЯ 1

Загальні положення

Стаття 10

▼МІ

1. Держави-члени повинні заборонити їхнім кредитним і фінансовим установам утримувати анонімні рахунки, анонімні чекові книжки або анонімні депозитні сейфи. Держави-члени повинні в будь-якому разі вимагати, щоб щодо власників і бенефіціарів наявних анонімних рахунків, анонімних чекових книжок або анонімних депозитних сейфів були вжиті заходи з комплексної перевірки клієнтів не пізніше 10 січня 2019 року, але в будь-якому разі до будь-якого використання таких рахунків, чекових книжок або депозитних сейфів.

▼В

2. Держави-члени повинні вживати заходів для запобігання незаконному використанню акцій на пред'явника та гарантій, пов'язаних з акціями на пред'явника.

Стаття 11

Держави-члени повинні забезпечити вживання зобов'язаними особами заходів з комплексної перевірки клієнтів за таких обставин:

- (a) при встановленні ділових відносин;
- (b) при здійсненні одноразової транзакції, яка:
 - (i) має вартість 15 000 євро або більше, незалежно від того, чи транзакція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними; або
 - (ii) становить переказ грошей, відповідно до означення в пункті (9) статті 3 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 (¹²) у розмірі більше 1 000 євро;
- (c) у випадку осіб, які здійснюють торгівлю товарами, при проведенні одноразових транзакцій готівкою в розмірі 10 000 євро або більше, незалежно від того, чи транзакція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;
- (d) стосовно надавачів послуг у сфері грального бізнесу, після отримання виграшу, визначення ставки або в обох цих випадках, при здійсненні транзакцій на суму 2 000 євро або більше, незалежно від того, чи транзакція проводиться як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;
- (e) коли існує підозра відмивання грошей або фінансування тероризму, незважаючи на відступ, звільнення або ліміт;
- (f) коли існують сумніви щодо достовірності або належності даних, попередньо отриманих для ідентифікації клієнта.

Стаття 12

1. Як відступ від пунктів (a), (b) і (c) першого підпараграфу статті 13(1) і статті 14, та на основі належного оцінювання ризику, що свідчить про низький рівень ризику, держава-член може дозволяти зобов'язаним особам не вживати деяких заходів з комплексної перевірки клієнтів щодо електронних грошей, якщо виконані всі наведені нижче умови стосовно пом'якшення ризику:

▼МІ

- (a) платіжний інструмент не підлягає поповненню, або має максимальний місячний ліміт на платіжні транзакції, який становить 150 євро і може використовуватися лише у зазначеній державі-члені.

(b) максимальна сума, яка зберігається в електронному вигляді, не перевищує 150 євро.

▼В

(c) платіжний інструмент застосовується виключно для придбання товарів або послуг;

(d) платіжний інструмент не може бути фінансований за допомогою анонімних електронних грошей;

(e) емітент здійснює достатній моніторинг транзакцій або ділових відносин для уможливлення виявлення незвичайних або підозрілих транзакцій.

▼M1 _____

▼M1

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб дія відступу, передбаченого в параграфі 1 цієї статті не поширювалася на випадки погашення готівкою або зняття готівкою монетарної вартості електронних грошей, якщо сума погашення перевищує 50 євро, або на випадки дистанційних платіжних операцій, що визначені в пункті (6) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 (¹³), якщо сума платежу в одній транзакції перевищує 50 євро.

▼M1

3. Держави-члени повинні забезпечити приймання кредитними і фінансовими установами, які діють як покупці, платежів через анонімні передплачені картки, видані в третіх країнах, лише коли вони відповідають вимогам, еквівалентним вимогам, визначеним у параграфах 1 і 2.

Держави-члени можуть заборонити на своїй території приймання платежів, які здійснюються за допомогою анонімних передплачених карток.

▼В

Стаття 13

1. Заходи з комплексної перевірки клієнтів повинні включати:

▼M1

(a) ідентифікацію клієнта і перевірку його особи на основі документів, даних або інформації, отриманих з надійного та незалежного джерела, включаючи, за наявності, засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, визначені в Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 (¹⁴), або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний, схвалений або прийнятий відповідними національними органами влади;

▼В

(b) ідентифікацію бенефіціарного власника та вжиття розумних заходів для підтвердження його особи з тим, щоб зобов'язаний суб'єкт господарювання був впевнений, що він знає бенефіціарного власника, в тому числі юридичні особи, трасти, компанії, фонди та схожі правові утворення за допомогою обґрунтованих заходів, необхідних для розуміння структури власності та контролю клієнта. ►M1 Якщо бенефіціарний власник є старшою керівною посадовою особою відповідно до статті 3(6)(а) (ii), зобов'язані особи повинні вживати необхідних розумних заходів для перевірки ідентифікаційних даних фізичної особи, що обіймає посаду старшої керівної посадової особи, та обліковувати виконані дії та труднощі, що виникають під час процесу перевірки; ◀

(c) оцінювання ділових відносин та, у відповідних випадках, отримання інформації про мету й очікуваний характер ділових відносин;

(d) проведення поточного моніторингу ділових відносин, включаючи аналіз транзакцій, здійснених протягом таких відносин, для забезпечення відповідності здійснюваних транзакцій відомій зобов'язаній особі інформації про клієнта, напрями діяльності та профіль ризику, включаючи, за

потреби, джерела походження грошей, і забезпечення актуальності документів, даних або інформації, що зберігаються.

Уживаючи заходів, зазначених у пунктах (а) і (б) першого підпараграфу, зобов'язані особи повинні також перевіряти наявність повноважень у будь-якої особи, що представляє клієнта, і перевіряти її ідентифікаційні дані.

2. Держави-члени повинні забезпечити застосування зобов'язаними особами кожної з викладених у параграфі 1 вимог щодо комплексної перевірки клієнтів. Однак зобов'язані особи можуть визначати ступінь таких заходів на основі чутливості до ризику.

3. Держави-члени повинні вимагати врахування зобов'язаними особами під час оцінювання ризику відмивання грошей та фінансування тероризму принаймні тих параметрів, які визначено в додатку I.

4. Держави-члени повинні забезпечити здатність зобов'язаних осіб продемонструвати компетентним або саморегульованим органам належність заходів з огляду на виявлені ризики відмивання грошей і фінансування тероризму.

5. Щодо діяльності зі страхування життя або іншої пов'язаної з інвестиціями страхової діяльності держави-члени повинні забезпечити, щоб, поряд із заходами з комплексної перевірки клієнтів, що вимагаються стосовно клієнта і бенефіціарного власника, кредитні і фінансові установи вживали таких заходів з перевірки клієнтів щодо бенефіціарів за договорами страхування життя та іншими пов'язаними з інвестиціями договорами страхування після виявлення або призначення бенефіціарів:

- (а) у випадку бенефіціарів, що їх ідентифіковано як спеціально визначених осіб або правових утворень — облік імені особи;
- (б) у випадку бенефіціарів, що їх призначено за характеристиками, або за класом, або за допомогою інших засобів, — отримання достатньої інформації стосовно таких бенефіціарів для запевнення кредитної або фінансової установи в тому, що вона буде здатна встановити особу бенефіціара на момент виплати.

Стосовно пунктів (а) і (б) першого підпараграфу, перевірка особи бенефіціарів повинна відбуватися на момент здійснення виплати. У випадку повного або часткового відступлення договору страхування життя або договору іншого пов'язаного з інвестиціями страхування на користь третьої особи кредитні та фінансові установи, яким відомо про відступлення, повинні визначати бенефіціарного власника на момент відступлення на користь фізичної або юридичної особи чи правового утворення, що отримують на свою користь вартість відступленого договору страхування.

6. У випадку бенефіціарів трастів або схожих правових утворень, що мають певні характеристики або віднесені до певного класу, зобов'язана особа повинна отримувати достатню інформацію стосовно бенефіціара для того, щоб зобов'язана особа знала, що вона буде здатна встановити особу бенефіціара на момент виплати або здійснення бенефіціаром належних йому прав.

Стаття 14

1. Держави-члени повинні вимагати проведення перевірки особи клієнта та бенефіціарного власника при започаткуванні ділових відносин або проведенні транзакції. ► **M1** Щоразу при започаткуванні нових ділових відносин з корпоративною або іншою юридичною особою, трастом або правовим утворенням, що має структуру або функції, схожі на структуру або функції трастів («схоже правове утворення»), що підлягають вимогам про реєстрацію інформації про бенефіціарних власників відповідно до статті 30 або 31, зобов'язані особи повинні отримувати докази реєстрації або витяг із реєстру. ◀

2. Як відступ від параграфу 1, держави-члени можуть дозволяти проведення перевірки особи клієнта і бенефіціарного власника під час встановлення ділових відносин, якщо це необхідно для того, щоб не переривати звичайне ведення бізнесу, і якщо існує незначний ризик відмивання грошей або фінансування тероризму. У таких ситуаціях, зазначені процедури повинні виконуватися настільки швидко, наскільки це є можливим, після попереднього контакту.

3. Як відступ від параграфа 1, держави-члени можуть дозволяти відкриття рахунку в кредитній або фінансовій установі, включаючи рахунки, що дозволяють транзакції з обіговими цінними паперами, за умови наявності достатніх гарантій для забезпечення того, що транзакції не здійснюватимуться клієнтом або від його імені до повного виконання вимог щодо комплексної перевірки клієнтів, викладених у пунктах (а) та (b) першого підпараграфа статті 13(1).

4. Держави-члени повинні вимагати, щоб, якщо зобов'язана особа не здатна виконати вимоги щодо комплексної перевірки клієнтів, встановлені в пункті (а), (b) або (c) першого підпараграфа статті 13(1), вона не проводила транзакцію через банківський рахунок, не встановлювала ділові відносини або не здійснювала транзакцію, а також щоб вона припинила ділові відносини і розглянула можливість подання звіту про підозрілу транзакцію до органів фінансової розвідки стосовно клієнта, відповідно до статті 33.

Держави-члени не повинні застосовувати перший підпараграф до нотаріусів, інших незалежних правників, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів або податкових консультантів, виключно якщо зазначені особи визначають юридичну позицію їхнього клієнта або виконують завдання щодо захисту або представлення інтересів зазначеного клієнта у судовому провадженні або стосовно нього, включаючи надання порад щодо ініціювання або уникнення такого провадження.

▼МІ

5. Держави-члени повинні вимагати вжиття зобов'язаними особами заходів з комплексної перевірки клієнтів не тільки щодо всіх нових клієнтів, але також і в належний час щодо наявних клієнтів з урахуванням чутливості до ризику, або якщо змінюються відповідні обставини клієнта, або якщо зобов'язана особа має будь-який юридичний обов'язок щодо зв'язку з клієнтом у відповідному календарному році з метою перевірки будь-якої відповідної інформації стосовно бенефіцарного власника(-ів), або якщо такий обов'язок виник у зобов'язаної особи відповідно до Директиви Ради 2011/16/ЄС (¹⁵).

▼В

СЕКЦІЯ 2

Спрощена комплексна перевірка клієнтів

Стаття 15

1. Якщо держава-член або зобов'язана особа визначить сфери з нижчим рівнем ризику, така держава-член може дозволити зобов'язаним особам вживати заходів зі спрощеної комплексної перевірки клієнтів.
2. Перед ужиттям заходів зі спрощеної комплексної перевірки клієнтів зобов'язані особи повинні встановити, що ділові відносини або транзакція характеризуються нижчим рівнем ризику.
3. Держави-члени повинні забезпечити здійснення зобов'язаними особами достатнього моніторингу транзакцій та ділових відносин з метою уможливлення виявлення незвичайних або підозрілих транзакцій.

Стаття 16

Під час оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму, пов'язаних з типами клієнтів, географічними зонами, певними продуктами, послугами, транзакціями або каналами постачання, держави-члени та зобов'язані особи повинні брати до уваги принаймні фактори ситуацій з потенційно нижчим ризиком, визначені в додатку II.

Стаття 17

До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам та кредитним і фінансовим установам, відповідно до статті 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010 про фактори ризику, що повинні враховуватись, і заходи, що повинні вживатись у ситуаціях, що в них доцільне вжиття заходів зі спрощеної комплексної перевірки клієнтів. Особлива увага повинна приділятися природі й розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Посилена комплексна перевірка клієнтів

Стаття 18

1. ► **M1** У випадках, зазначених у статтях 18а–24, а також інших випадках існування вищого рівня ризику, що визначені державами-членами або зобов'язаними особами, держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб ужиття заходів з посиленої комплексної перевірки клієнтів для належного управління цими ризиками та їхнього пом'якшення. ◀

Заходи з посиленої комплексної перевірки клієнтів не повинні вживатися автоматично щодо філій зобов'язаних осіб або їхніх дочірніх компаній з контрольним пакетом акцій, що мають осідок у Союзі, які розташовані у третіх країнах з високим ступенем ризику, якщо ці філії або дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються групових політик і процедур відповідно до статті 45. Держави-члени повинні забезпечити застосування зобов'язаними особами ризик-орієнтованого підходу до зазначених випадків.

▼ **M1**

2. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб перевіряти, наскільки це є практично можливим, контекст і мету всіх транзакцій, які відповідають принаймні одній з таких умов:

- (i) вони являють собою комплексні транзакції;
- (ii) вони являють собою надзвичайно великі транзакції;
- (iii) вони здійснюються у незвичний спосіб;
- (iv) вони не мають очевидної економічної або правомірної мети.

Зокрема, зобов'язані особи повинні підвищити рівень і характер моніторингу ділових відносин, щоб визначати, чи такі транзакції або діяльність видаються підозрілими.

▼ **B**

3. Під час оцінювання ризику відмивання грошей і фінансування тероризму держави-члени і зобов'язані особи повинні враховувати принаймні фактори ситуацій з потенційно вищим ризиком, визначених у додатку III.

4. До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам та кредитним і фінансовим установам, відповідно до статті 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010 про фактори ризику, що повинні враховуватись, і заходи, що повинні вживатись у ситуаціях, що в них доцільне вжиття заходів з посиленої комплексної перевірки клієнтів. Особлива увага повинна приділятися природі й розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

▼ **M1**

Стаття 18а

1. Стосовно ділових відносин або транзакцій, що в них беруть участь треті країни з високим ступенем ризику, визначені відповідно до статті 9(2), держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб

ужиття таких заходів з посиленої комплексної перевірки клієнтів:

- (a) отримання додаткової інформації про клієнта та бенефіціарного власника або власників;
- (b) отримання додаткової інформації про очікуваний характер ділових відносин;
- (c) отримання інформації про джерело походження грошей і статків клієнта та бенефіціарного власника або власників;
- (d) отримання інформації про причини здійснення запланованих або здійснених транзакцій;
- (e) отримання дозволу вищої ланки керівництва на встановлення або продовження ділових відносин;
- (f) здійснення поглибленого моніторингу ділових відносин шляхом підвищення кількості й частоти застосування засобів контролю, а також обрання моделей транзакцій, що потребують додаткового вивчення.

Держави-члени можуть вимагати від зобов'язаних осіб забезпечити за потреби, щоб перший платіж здійснювався через рахунок, відкритий на ім'я клієнта в кредитній установі, де діють стандарти комплексної перевірки клієнтів, що є не нижчими за стандарти, викладені в цій Директиві.

2. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, й відповідно до міжнародно-правових обов'язків Союзу, держави-члени повинні вимагати застосування зобов'язаними особами, у відповідних випадках, одного або більшої кількості пом'якшувальних заходів до фізичних і юридичних осіб, які здійснюють транзакції за участю третіх країн із високим ступенем ризику, визначених відповідно до статті 9(2). Ці заходи повинні складатися з одного або більшої кількості таких елементів:

- (a) застосування додаткових елементів посиленої комплексної перевірки;
- (b) запровадження відповідних посиленних механізмів повідомлення або систематичного повідомлення про фінансові транзакції;
- (c) обмеження ділових відносин або транзакцій з фізичними або юридичними особами з третіх країн, що їх визначено як країни з високим ступенем ризику відповідно до статті 9(2).

3. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, держави-члени повинні за потреби застосовувати один або декілька таких заходів щодо держав з високим ступенем ризику, визначених відповідно до статті 9(2) згідно з міжнародно-правовими обов'язками Союзу:

- (a) відмова у створенні дочірніх компаній, філій або представництв зобов'язаних осіб з відповідної країни, або іншим чином з огляду на те, що відповідна зобов'язана особа походить з держави, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (b) відмова у створенні дочірніх підприємств, філій або представництв зобов'язаних осіб у відповідній країні або іншим чином з огляду на те, що відповідна філія або представництво може бути у державі, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму;
- (c) вимога посиленого нагляду або посиленних вимог до внутрішнього аудиту для філій і дочірніх компаній зобов'язаних осіб, розташованих у відповідній країні;
- (d) вимога щодо посилення вимог для зовнішнього аудиту для фінансових груп стосовно будь-якої з їхніх філій або дочірніх компаній, розташованих у відповідній країні;
- (e) вимога до кредитних або фінансових установ щодо здійснення перегляду і доповнення або, за потреби, припинення кореспондентських відносин з установами-респондентами у відповідній країні.

4. Під час прийняття або застосування заходів, визначених у параграфах 2 і 3, держави-члени повинні враховувати, залежно від випадку, відповідні оцінки, думки або звіти, створені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості з компетенціями у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму щодо ризиків, які походять з окремих третіх країн.

5. Держави-члени повинні надіслати Комісії повідомлення перед прийняттям або застосуванням заходів, зазначених у параграфах 2 і 3.

▼В

Стаття 19

▼МІ

Стосовно транскордонних кореспондентських відносин, що включають здійснення платежів на користь установи-респондента з третьої країни, держави-члени повинні, на додаток до заходів з комплексної перевірки клієнтів, викладених у статті 13, вимагати від їхніх кредитних і фінансових установ ужиття таких заходів при започаткуванні ділових відносин:

▼В

- (a) збирання достатньої інформації про установу-респондента для забезпечення повного розуміння характеру діяльності респондента та визначення репутації установи і якості нагляду на основі загальнодоступної інформації;
- (b) оцінювання засобів контролю установи-респондента стосовно боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (c) отримання дозволу вищої ланки керівництва до встановлення нових кореспондентських відносин;
- (d) документування відповідних обов'язків кожної установи;
- (e) стосовно рахунків, використовуваних для платежів, упевнитися в тому, що установка-респондент перевірила ідентифікаційні дані клієнтів, які мають безпосередній доступ до рахунків установи-кореспондента, і провела комплексну перевірку таких клієнтів, а також що вона здатна надати установі-кореспонденту на її вимогу відповідні дані щодо перевірки клієнтів.

Стаття 20

Стосовно транзакцій або ділових відносин з публічними посадовими особами держави-члени повинні, на додаток до викладених у статті 13 заходів з комплексної перевірки клієнтів, вимагати від зобов'язаних осіб:

- (a) мати належні системи управління ризиками, включаючи ризик-орієнтовані процедури, для визначення того, чи клієнт або бенефіціарний власник клієнта є публічною посадовою особою;
- (b) вживати таких заходів у випадках ділових відносин з публічними посадовими особами:
 - (i) отримувати дозвіл вищої ланки керівництва на встановлення або продовження ділових відносин із такими особами;
 - (ii) вживати достатніх заходів для визначення джерела походження матеріальних цінностей і джерела походження грошей, що використовуються в ділових відносинах або транзакціях із такими особами;
 - (iii) здійснювати поглиблений поточний моніторинг таких ділових відносин.

▼МІ

Стаття 20а

1. Кожна держава-член повинна видати і забезпечувати актуальність списку, який вказує на точні функції, які, відповідно до національного права, підзаконних актів та адміністративних норм, являють собою важливі публічні функції для цілей пункту (9) статті 3. Держави-члени повинні надіслати кожній міжнародній організації, акредитованій на її території, запит щодо створення і забезпечення актуальності списку важливих публічних функцій у цій міжнародній організації для цілей пункту (9) статті 3. Зазначені списки повинні бути надіслані на Комісії і можуть бути оприлюднені.

2. Комісія повинна створити список усіх чітко визначених функцій, які визначаються як важливі публічні функції на рівні установ та органів Союзу. Список повинен також включати будь-яку функцію, що може бути довірена представникам третіх країн і міжнародних органів, акредитованих на рівні Союзу.

3. Комісія повинна створити на основі списків, зазначених у параграфах 1 і 2 цієї статті, єдиний список усіх важливих публічних функцій для цілей пункту (9) статті 3. Цей єдиний список повинен бути загальнодоступним.

4. Функції, включені до списку, зазначеного у параграфі 3 цієї статті, повинні виконуватися відповідно до умов, викладених у статті 41(2).

▼В

Стаття 21

Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб вжиття розумних заходів для визначення того, чи бенефіціари за договором страхування життя або за договором іншої пов'язаної з інвестиціями страхової діяльності та/або, якщо необхідно, бенефіціарний власник бенефіціара є публічними посадовими особами. Зазначені заходи повинні вживатися не пізніше моменту виплати або повного чи часткового відступлення договору страхування. У разі виявлення вищих ризиків держави-члени повинні, на додаток до викладених у статті 13 заходів з комплексної перевірки клієнтів, вимагати від зобов'язаних осіб:

- (а) інформувати вищу ланку керівництва перед виплатою страхових сум за договором страхування;
- (б) проводити посилену перевірку в цілому ділових відносин із страхувальником.

Стаття 22

Якщо публічна посадова особа більше не виконує важливої публічної функції в державі-члені або третій країні або важливої публічної функції в міжнародній організації, зобов'язані особи повинні принаймні протягом 12 місяців враховувати тривалий ризик, що його являє собою така посадова особа, та вживати відповідних та чутливих до ризику заходів, поки ця особа не вважатиметься такою, що більше не є джерелом ризику, притаманного публічним посадовим особам.

Стаття 23

Зазначені в статтях 20–21 заходи також поширюються на членів сім'ї публічних посадових осіб або на осіб, що, як відомо, тісно пов'язані з публічними посадовими особами.

Стаття 24

Держави-члени повинні заборонити кредитним і фінансовим установам вступати в кореспондентські відносини з номінальним банком або продовжувати вести такі відносини. Вони повинні вимагати вжиття зазначеними установами належних заходів для забезпечення того, щоб вони не розпочинали або не продовжували кореспондентські відносини з кредитною або фінансовою установою, щодо якої відомо, що вона дозволяє використання своїх рахунків номінальним банком.

СЕКЦІЯ 4

Виконання зобов'язань третіми особами

Стаття 25

Держави-члени можуть дозволяти зобов'язаним особам покладатися на виконання третіми особами вимог щодо комплексної перевірки клієнтів, що викладені в пунктах (а), (б) і (с) першого підпараграфу статті 13(1). Однак кінцеву відповідальність за дотримання зазначених вимог несе зобов'язана особа, що покладається на третю особу.

Стаття 26

1. Для цілей цієї секції «треті особи» означає зобов'язані особи, зазначені в статі 2, організації-члени або федерації таких зобов'язаних осіб або інші установи чи особи, розташовані в державі-члені або третій країні, які:

- (a) застосовують вимоги щодо комплексної перевірки клієнтів і вимоги щодо обліку, що відповідають визначеним у цій Директиві вимогам; та
- (b) відповідають вимогам цієї Директиви, нагляд за якими здійснюється у спосіб, який відповідає секції 2 глави VI.

2. Держави-члени повинні заборонити зобов'язаним особам покладатися на третіх осіб, що мають осідок у третій країні із високим ступенем ризику. Держави-члени можуть звільнити філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій зобов'язаних осіб, що мають осідок у Союзі, від такої заборони, якщо ці філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються групових політик і процедур відповідно до статті 45.

Стаття 27

1. Держави-члени повинні забезпечити отримання зобов'язаними особами від третьої особи, що на неї вони поклалися, необхідної інформації стосовно вимог щодо комплексної перевірки клієнтів, встановлених у пунктах (a), (b) і (c) першого підпараграфа статті 13(1).

▼ МІ

2. Держави-члени повинні забезпечити вжиття зобов'язаними особами, що до них спрямовується клієнт, достатніх заходів для забезпечення своєчасного надання третьою особою на вимогу відповідних копій даних для ідентифікації та верифікації, включаючи, за наявності, дані, отримані за допомогою засобів електронної ідентифікації, відповідних довірчих послуг, визначених у Регламенті (ЄС) № 910/2014, або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами влади.

▼ В

Стаття 28

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентний орган держави-члена місцезнаходження (щодо групових політик і процедур) і компетентний орган держави-члена ведення діяльності (щодо філій і дочірніх компаній) міг розглянути дотримання зобов'язаною особою положень, ухвалених відповідно до статей 26 і 27, за допомогою його групової програми, якщо виконуються всі зазначені нижче умови:

- (a) зобов'язана особа покладається на інформацію, надану третьою особою, яка належить до тієї самої групи;
- (b) зазначена група вживає заходів із комплексної перевірки клієнтів, застосовує правила обліку і програми протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідно до цієї Директиви або еквівалентних правил;
- (c) нагляд за ефективним виконанням вимог, зазначених у пункті (b), здійснюється на рівні групи компетентним органом держави-члена місцезнаходження або третьої країни.

Стаття 29

Ця секція не поширюється на аутсорсингові або агентські відносини, якщо згідно з договором надавач послуг аутсорсингу або агент повинен вважатися таким, що входить до складу зобов'язаної особи.

ГЛАВА III

ІНФОРМАЦІЯ ПРО БЕНЕФІЦІАРНИХ ВЛАСНИКІВ

Стаття 30

1. ► **M1** Держави-члени повинні забезпечити застосування до корпоративних та інших юридичних осіб, створених на їхній території, вимоги щодо отримання та зберігання достатньої, достовірної та актуальної інформації про їхніх бенефіціарних власників, включаючи деталі щодо бенефіціарних інтересів таких власників. Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій, які застосовуються внаслідок порушень цієї статті. ◀

Держави-члени повинні забезпечити зобов'язання зазначених осіб надавати, на додаток до інформації про їхнього юридичного власника, інформацію про бенефіціарного власника зобов'язаним особам, коли зобов'язані особи вживають заходів з комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II.

▼ M1

Держави-члени повинні вимагати від бенефіціарних власників корпоративних або інших юридичних осіб, включаючи власність за акціями, правами голосу, частковою участю, акціями на пред'явника або контроль за допомогою інших засобів, надання цим установам усієї інформації, необхідної для забезпечення дотримання корпоративною або іншою юридичною особою вимог першого підпараграфа.

▼ B

2. Держави-члени повинні вимагати своєчасного доступу компетентних органів та органів фінансової розвідки до інформації, зазначеної в параграфі 1.

3. Держави-члени повинні забезпечити зберігання інформації, зазначеної у параграфі 1, в центральному реєстрі в кожній державі-члені, наприклад, у комерційному реєстрі, реєстрах компаній, відповідно до статті 3 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/101/ЄС (¹⁶), або публічному реєстрі. Держави-члени повинні повідомити Комісії про характеристики цих національних механізмів. Інформація про бенефіціарних власників, що міститься в цій базі даних, може збиратися відповідно до національних систем.

▼ M1

4. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності та актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, та впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні містити вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та остільки ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, до компетентних органів повідомляти про будь-які протиріччя, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, доступною для них. У випадку повідомлених протиріч, держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для вирішення протиріч у своєчасний спосіб і, у відповідних випадках, внесення спеціального повідомлення до центрального реєстру в проміжковий період.

5. Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації про бенефіціарних власників у всіх випадках для:

- (a) компетентних органів і органів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;
- (b) зобов'язаних осіб, у рамках комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II;
- (c) будь-якого члена громадськості.

Особам, зазначеним у пункті (c), повинен бути наданий дозвіл на доступ принаймні до імені, місяця і року народження, країни проживання і громадянства бенефіціарного власника, а також природи і міри утримуваного бенефіціарного інтересу.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможливує визначення бенефіціарного власника. Додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження і контакти дані відповідно до правил захисту персональних даних.

▼ M1

5а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору, який не повинен перевищувати адміністративну вартість надання доступу до інформації, включаючи вартість утримання й вдосконалення реєстру.

▼МІ

6. Держави-члени повинні забезпечити можливість своєчасного та необмеженого доступу компетентних органів та органів фінансової розвідки до всієї інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, без звернення до відповідної установи. Держави-члени повинні також дозволяти своєчасний доступ зобов'язаних осіб під час ужиття заходів з комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II.

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3, повинні бути органами публічної влади з визначеними повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, а також податковими органами, керівниками зобов'язаних осіб та органів, які здійснюють функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, розшуку та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.

7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і органів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і органам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену у параграфах 1 і 3.

▼В

8. Держави-члени повинні вимагати, щоб зобов'язані особи не покладалися виключно на центральний реєстр, зазначений у параграфі 3, для виконання вимог щодо комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II. Зазначені вимоги повинні виконуватися з використанням ризик-орієнтованого підходу.

▼МІ

9. За виняткових обставин, які повинні бути встановлені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b) і (c) першого підпараграфа параграфа 5, може створити диспропорційний ризик для бенефіціарного власника, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагань, домагань, жорстокості або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або іншим чином юридично недієздатним, держава-член може звільнити від такого доступу до інформації про бенефіціарного власника, повністю або частково, на індивідуальній основі. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначених звільнень на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про звільнення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держави-члени, яка надала звільнення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих звільнень, зазначені причини та передавати дані Комісії.

Звільнення, надані відповідно до першого підпараграфа цього параграфа, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, або до зобов'язаних осіб, зазначених у пункті 3(b) статті 2(1), які являють собою державних службовців.

10. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3 цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі статтею 22(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 (¹⁷). Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і статті 31а цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступ до інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, через систему взаємозв'язку реєстрів, створену згідно зі статтею 22(1) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до національних законодавчих актів держав-членів про імплементацію параграфів 5, 5а та 6 цієї статті.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися за допомогою національних реєстрів і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після видалення юридичної особи з реєстру. Держави-члени повинні співпрацювати між собою та з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до цієї статті.

▼В

Стаття 31

▼МІ

1. Держави-члени повинні забезпечити застосування цієї статті до трастів та видів правових утворень, таких як, між іншим, *fiducie*, деякі види *Treuhand* або *fideicomiso*, якщо структура або функції таких утворень подібні до структури або функцій трастів. Держави-члени повинні визначити характеристики для встановлення того, чи структура або функції правових утворень подібні до структури або функцій трастів, стосовно таких утворень, що регулюються їхнім правом.

Кожна держава-член повинна вимагати, щоб довірчі власники будь-якого відкритого трасту, управління яким здійснюється в зазначеній державі-члені, отримували та зберігали достатню й актуальну інформацію про бенефіціарних власників трасту. Така інформація повинна включати ідентифікаційні дані:

- (a) засновника(-ів);
- (b) довірчого власника(-ів);
- (c) піклувальника(-ів) (за наявності);
- (d) бенефіціарів або класу бенефіціарів;
- (e) будь-якої іншої фізичної особи, що фактично контролює траст.

Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій у разі порушення цієї статті.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб довірчі власники або особи, що виконують еквівалентні функції у схожих правових утвореннях, відповідно до параграфу 1 цієї статті, розкривали свій статус і своєчасно надавали зазначену в параграфі 1 цієї статті інформацію зобов'язаним особам, якщо вони як довірчі власники або як особи, що виконують еквівалентні функції у схожих правових утвореннях, вступають у ділові відносини або здійснюють одноразову транзакцію понад ліміти, визначені в пунктах (b), (c) і (d) статті 11.

▼В

3. Держави-члени повинні вимагати своєчасного доступу компетентних органів та органів фінансової розвідки до інформації, зазначеної в параграфі 1.

▼МІ

3а. Держави-члени повинні вимагати, щоб інформація про бенефіціарних власників відкритих трастів і бенефіціарів схожих правових утворень, зазначених у параграфі 1, зберігалася в центральному реєстрі бенефіціарних власників, створеному державою-членом, де має осідок чи проживає довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в схожих правових утвореннях.

Якщо місце ведення діяльності або місце проживання довірчого власника трасту або особи, що виконує еквівалентні функції в схожих правових утвореннях, розташоване за межами Союзу, зазначена в параграфі 1 інформація повинна зберігатись у центральному реєстрі, створеному державою-членом, де довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в схожих правових утвореннях, вступає у ділові відносини або придбає нерухоме майно від імені трасту або схожого правового утворення.

Якщо довірчі власники трасту або особи, що виконують еквівалентні функції в схожих правових утвореннях, мають осідок чи проживають у різних державах-членах або якщо довірчий власник трасту

або особа, що виконує еквівалентні функції в схожих правових утвореннях, більше одного разу вступає в ділові відносини від імені трасту або схожого правового утворення в різних державах-членах, свідоцтво про підтвердження реєстрації або витяг з інформації про бенефіціарних власників, що зберігається в реєстрі однією державою-членом, може вважатися достатнім для того, щоб вважати обов'язок стосовно реєстрації виконаним.

▼ М1

4. Держави-члени повинні забезпечити доступ у всіх випадках до інформації про бенефіціарних власників трасту або схожого правового утворення для:

- (a) компетентних органів і органів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;
- (b) зобов'язаних осіб, у рамках комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II;
- (c) будь-якої фізичної або юридичної особи, яка може продемонструвати легітимний інтерес;
- (d) будь-якої фізичної або юридичної особи, що подає письмовий запит стосовно трасту або схожого правового утворення, що є держателем або власником контрольної частки в будь-якій корпоративній або іншій юридичній особі, відмінній від зазначених у статті 30(1), шляхом прямого або непрямого володіння на праві власності, в тому числі через акції на пред'явника або через контроль за допомогою інших засобів.

Інформація, доступ до якої надається фізичним або юридичним особам, зазначеним у пунктах (c) і (d) першого підпараграфу, повинна складатися з імені, місяця і року народження, країни проживання та громадянства бенефіціарного власника, а також природи і ступеню бенефіціарної частки, якою він володіє.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможлиблює визначення бенефіціарного власника. Зазначена додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження та контактні дані відповідно до правил захисту даних. Держави-члени можуть забезпечити ширший доступ до інформації, яка міститься в реєстрі, відповідно до їхнього національного права.

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3а, повинні бути органами публічної влади з повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, а також податковими органами, керівниками зобов'язаних осіб та органів, на які покладено функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, розшуку та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.

▼ М1

4а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору, який не повинен перевищувати адміністративну вартість доступу до інформації, включаючи вартість утримання і вдосконалення реєстру.

▼ М1

5. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності і актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному в параграфі 3а, та повинні впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні містити вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та остільки ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, до компетентних органів повідомляти про будь-які протиріччя, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, доступною для них. У випадку повідомлення протиріч, держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для своєчасного вирішення протиріч з одночасним внесенням, за потреби, спеціального повідомлення до центрального реєстру.

▼ В

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб зобов'язані особи не поклалися виключно на центральний реєстр, зазначений у параграфі 4, для виконання обов'язків щодо комплексної перевірки клієнтів, встановлених у Главі II. Зазначені вимоги повинні виконуватися з використанням ризик-орієнтованого підходу.

▼ M1

7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і органів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і органам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену у параграфах 1 і 3.

▼ M1

7a. У виняткових випадках, що повинні бути передбачені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b), (c) і (d) першого підпараграфу параграфу 4, наразить бенефіціарного власника на диспропорційний ризик, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, домагань, жорстокості або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або з інших причин недієздатним, держави-члени можуть в окремих випадках не надавати такого доступу до всієї або частини інформації про бенефіціарних власників. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначених звільнень на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про звільнення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала звільнення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих звільнень, зазначені причини та передавати дані Комісії.

Звільнення, надані відповідно до першого підпараграфу, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, а також до зобов'язаних осіб, зазначених у пункті (3)(b) статті 2(1), які є посадовими особами.

Якщо держава-член вирішить застосувати звільнення відповідно до першого підпараграфу, вона не повинна обмежувати доступ до інформації з боку компетентних органів та органів фінансової розвідки.

▼ M1 _____

▼ M1

9. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3a цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі статтею 22(1) Директиви (ЄС) 2017/1132. Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і статті 31a цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, за допомогою системи взаємопов'язаних реєстрів, створеної згідно зі статтею 22(2) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до положень національного права держав-членів про імплементацію параграфів 4 і 5 цієї статті.

Держави-члени повинні вживати належних заходів для того, щоб тільки актуальна і достовірна інформація про бенефіціарних власників, зазначена в параграфі 1, надавалася через їхні національні реєстри та системи взаємозв'язку реєстрів, і щоб доступ до такої інформації відповідав правилам захисту даних.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися через національні реєстри і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після припинення існування підстав для реєстрації інформації про бенефіціарних власників, відповідно до параграфу 3a. Держави-члени повинні співпрацювати з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до параграфів 4 і 4a.

▼ M1

10. Держави-члени повинні повідомити Комісії категорії, опис характеристик, назви та, якщо застосовно, правової основи діяльності трастів і схожих правових утворень, зазначених у параграфі 1, до 10 липня 2019 року. Комісія повинна опублікувати консолідований список таких трастів і схожих правових утворень в *Офіційному віснику Європейського Союзу* до 10 вересня 2019 року.

До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою того, чи всі трасти і схожі правові утворення, відповідно до параграфа 1, що регулюються правом держав-членів, були належним чином визначені і стали нести зобов'язання, викладені в цій Директиві. Комісія повинна вживати у відповідних випадках належних заходів для реагування на інформацію, яка міститься у зазначеному звіті.

Стаття 31а

Імплементаційні акти

На додаток до імплементаційних актів, прийнятих Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і в рамках сфери застосування статей 30 і 31 цієї Директиви, Комісія повинна за потреби ухвалити шляхом імплементаційних актів технічні специфікації і процедури, необхідні для створення взаємозв'язків між центральними реєстрами держав-членів, відповідно до статей 30(10) і 31(9), щодо:

- (a) технічних специфікацій, які визначають групу технічних даних, необхідних для здійснення платформою її функцій, а також методу зберігання, використання та захисту таких даних;
- (b) спільних критеріїв, відповідно до яких інформація про бенефіціарних власників доступна через систему взаємозв'язку реєстрів, залежно від рівня доступу, наданого державами-членами;
- (c) технічних деталей надання доступу до інформації про бенефіціарних власників;
- (d) технічних умов доступу до послуг, які надаються системою взаємозв'язку реєстрів;
- (e) технічних методів реалізації різних типів доступу до інформації про бенефіціарних власників на підставі статті 30(5) і статті 31(4);
- (f) способів оплати, якщо за доступ до інформації про бенефіціарних власників стягується плата відповідно до статті 30(5а) і статті 31(4а), з урахуванням доступних механізмів оплати, таких як дистанційні платіжні операції.

Ухвалення таких імплементаційних актів повинне відбуватися з дотриманням експертної процедури, згідно зі статтею 64а(2).

В своїх імплементаційних актах Комісія повинна намагатися повторно використовувати перевірені технології та наявні практики. Комісія повинна забезпечити, щоб розробка систем не потребувала витрат, які перевищують ті, які є абсолютно необхідними для імплементації цієї Директиви. Імплементаційні акти Комісії повинні характеризуватися прозорістю, обміном досвідом та інформацією між Комісією і державами-членами.

ГЛАВА IV

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЩОДО ЗВІТУВАННЯ

СЕКЦІЯ 1

Загальні положення

Стаття 32

1. Кожна держава-член повинна створити орган фінансової розвідки для запобігання, виявлення та ефективної боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму.
2. Держави-члени повинні письмово повідомити Комісії назви та адреси зазначених органів фінансової розвідки.
3. Кожний орган фінансової розвідки повинен бути незалежним та автономним, що означає, що орган фінансової розвідки повинен мати повноваження й спроможність, необхідні для вільного здійснення його функцій, включаючи спроможність приймати незалежні рішення для аналізу, запиту й розповсюдження визначеної інформації. Орган фінансової розвідки як центральний національний підрозділ повинен бути відповідальним за отримання та аналіз повідомлень про підозрілі транзакції та іншої інформації про відмивання грошей, пов'язані предикатні злочини або фінансування тероризму. Орган фінансової розвідки повинен бути відповідальним за надання компетентним органам результатів його аналізу та будь-якої додаткової важливої інформації, якщо існують підстави для підозри у відмиванні грошей, пов'язаних предикатних злочинах або фінансуванні тероризму. Він повинен мати змогу отримати додаткову інформацію від зобов'язаних осіб.

Держави-члени повинні надавати органам фінансової розвідки відповідні фінансові, людські або технічні ресурси для виконання їхніх завдань.

4. Держави-члени повинні забезпечити своєчасний доступ, прямий або опосередкований, їхніх органів фінансової розвідки до фінансової, адміністративної або правозастосовчої інформації, яку вони вимагають для належного виконання своїх завдань. Органи фінансової розвідки повинні бути здатними відповісти на запити компетентних органів про надання інформації у їхніх відповідних державах-членах, якщо такі запити на інформацію зумовлені занепокоєнням щодо відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів або фінансування тероризму. Рішення щодо проведення аналізу або розповсюдження інформації приймають органи фінансової розвідки.

5. Якщо існують об'єктивні причини для припущення, що надання такої інформації негативно вплине на поточні розслідування або аналіз, або, у виняткових випадках, якщо розкриття такої інформації вочевидь не відповідатиме законним інтересам фізичної або юридичної особи або буде неналежним з огляду на цілі, з якими таку інформацію було запитано, органи фінансової розвідки не зобов'язані виконувати запит на інформацію.

6. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів надання зворотного зв'язку органам фінансової розвідки про використання інформації, наданої відповідно до цієї статті, і результати розслідувань або перевірок, здійснених на основі зазначеної інформації.

7. Держави-члени повинні забезпечити повноваження органів фінансової розвідки щодо вжиття термінових заходів, безпосередньо або опосередковано, якщо існує підозра, що транзакція пов'язана з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, припинити або скасувати згоду на транзакцію, яка здійснюється, з метою аналізу транзакції, підтвердити підозру й надати результати аналізу компетентним органам. Органи фінансової розвідки повинні мати повноваження на вжиття таких заходів, безпосередньо або опосередковано, на запит органу фінансової розвідки іншої держави-члена на терміни та відповідно до умов, визначених у національному праві органів фінансової розвідки, які отримали запит.

8. Аналітична функція органів фінансової розвідки повинна складатися з:

- (a) операційного аналізу, який стосується індивідуальних випадків і чітко визначених цілей або відповідної обраної інформації, залежно від типу і обсягу отриманого розкриття й очікуваного використання інформації після її розповсюдження; та
- (b) стратегічного аналізу наявних тенденцій і методів відмивання грошей і фінансування тероризму.

▼ M1

9. Без обмеження статті 34(2), в контексті своїх функцій, кожний орган фінансової розвідки повинен мати змогу запитувати, отримувати та використовувати інформацію від будь-якої зобов'язаної особи для

цілей, визначених параграфом 1 цієї статті, навіть якщо попередній звіт не було подано відповідно до статті 33(1) або 34(1).

Стаття 32a

1. Держави-члени повинні впроваджувати централізовані автоматизовані механізми, такі як центральні реєстри або центральні електронні системи пошуку даних, які дозволяють своєчасно ідентифікувати будь-яких фізичних або юридичних осіб, які утримують або контролюють платіжні та банківські рахунки, які визначаються за допомогою IBAN, відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012 (¹⁸), і депозитні сейфи, які утримуються кредитною установою на її території. Держави-члени повинні повідомити Комісії характеристики зазначених національних механізмів.

2. Держави-члени повинні забезпечити, своєчасно та без обмежень, безпосередній доступ національним органам фінансової розвідки до інформації, яка утримується у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1 цієї статті. Інформація повинна бути доступною для національних компетентних органів з метою виконання ними обов'язків згідно з цією Директивою. Держави-члени повинні забезпечити спроможність органу фінансової розвідки своєчасно надати інформацію, яка зберігається у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1, будь-якому з інших органів фінансової розвідки відповідно до статті 53.

3. Така інформація повинна бути доступною для пошуку через централізовані механізми, зазначені у параграфі 1:

- для клієнта–власника рахунку і будь-якої особи, що діє від імені клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (а) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;
- для бенефіціарного власника–утримувача рахунку клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (а) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;
- для банківського або платіжного рахунку: номер IBAN і дата відкриття та закриття рахунку;
- для депозитного сейфу: ім'я орендаря разом з іншими ідентифікаційними даними, необхідними відповідно до положень національного права, що транспонують статтю 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером і тривалість строку оренди.

4. Держави-члени можуть розглянути можливість встановлення вимог щодо забезпечення доступності іншої інформації, яка вважається суттєво важливою для виконання органами фінансової розвідки їхніх обов'язків відповідно до цієї Директиви, і надання можливості її пошуку через централізовані механізми.

5. До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою умов, технічних специфікацій і процедур для забезпечення безпечного та ефективного зв'язку між централізованими автоматизованими механізмами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Стаття 32b

1. Держави-члени повинні надати органам фінансової розвідки і компетентним органам доступ до інформації, яка дозволяє своєчасно ідентифікувати фізичних або юридичних осіб, які володіють нерухомим майном, за допомогою реєстрів або електронних систем отримання інформації, якщо такі реєстри або системи є доступними.

2. До 31 грудня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою необхідності та пропорційності гармонізації інформації, яка вноситься до реєстрів, та з оцінкою необхідності взаємозв'язку між цими реєстрами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

▼В

Стаття 33

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб і, якщо потрібно, їхніх директорів і працівників співпрацювати повною мірою шляхом своєчасного:

- (а) інформування органів фінансової розвідки, включаючи шляхом подання звіту, за власною ініціативою, якщо зобов'язана особа знає, підозрює або має обґрунтовані підстави підозрювати, що гроші, незалежно від суми, є доходами, одержаними від злочинної діяльності, або пов'язані з фінансування тероризму, і шляхом швидкого реагування на запити органів фінансової розвідки щодо додаткової інформації у таких випадках; і

▼МІ

- (b) надання безпосередньо органам фінансової розвідки всіх необхідних даних на їхній запит.

▼В

Усі підозрілі транзакції, включаючи спроби здійснення транзакцій, повинні бути повідомлені.

2. Особа, призначена відповідно до пункту (а) статті 8(4), повинна передавати інформацію, зазначену в параграфі 1 цієї статті, органам фінансової розвідки держави-члена, на чий території має осідок зобов'язана особа, що передає інформацію.

Стаття 34

1. Як відступ від статті 33(1), держави-члени можуть, у випадку зобов'язаних осіб, перелічених у пункті 3(а), (b) і (d) статті 2(1), призначити відповідний належний професійний саморегульований орган відповідальним за отримання інформації, зазначеної в статті 33(1).

Без обмеження параграфу 2, призначений саморегульований орган, зазначений у першому підпараграфі цього параграфу, повинен своєчасно та безпосередньо передавати інформацію органам фінансової розвідки.

2. Держави-члени не повинні застосовувати обов'язки, визначені у статті 33(1), до нотаріусів, інших незалежних правників, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів і податкових консультантів лише в тій мірі, в якій таке звільнення стосується інформації, яку вони отримують від одного з їхніх клієнтів під час визначення правової позиції цього клієнта або під час виконання завдання представляти інтереси або захищати клієнта під час судового провадження, включаючи надання порад щодо ініціювання або уникнення цього провадження, незалежно від того, чи таку інформацію отримано до, протягом або після такого провадження.

▼МІ

3. Саморегульовані органи, призначені державами-членами, повинні оприлюднювати щорічний звіт, який містить інформацію про:

- (а) заходи, вжиті відповідно до статей 58, 59 і 60;
- (b) кількість отриманих повідомлень про порушення, відповідно до статті 61, якщо застосовно;
- (c) кількість звітів, отриманих саморегульованим органом, вказаних у параграфі 1, та кількість звітів, спрямованих саморегульованим органом органу фінансової розвідки, якщо застосовно;
- (d) якщо застосовно, кількість і опис заходів, вжитих відповідно до статей 47 і 48 для здійснення моніторингу дотримання зобов'язаними особами своїх зобов'язань відповідно до:
 - (i) статей 10–24 (комплексна перевірка клієнтів);
 - (ii) статей 33, 34 і 35 (звітування про підозрілі транзакції);
 - (iii) статті 40 (ведення обліку); та
 - (iv) статей 45 і 46 (засоби внутрішнього контролю).

Стаття 35

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб утримання від здійснення транзакцій, щодо яких вони знають про або підозрюють зв'язок з доходами від злочинної діяльності або фінансуванням тероризму, до вжиття ними необхідних заходів відповідно до пункту (а) першого підпараграфу статті 33(1) і дотримання будь-яких подальших конкретних інструкцій органів фінансової розвідки або компетентних органів згідно з правовою системою відповідної держави-члена.
2. Коли утримання від транзакцій, зазначених у параграфі 1, є неможливим або може завадити зусиллям, спрямованим на переслідування бенефіціарів підозрюваної операції, відповідні зобов'язані особи повинні після цього своєчасно інформувати органи фінансової розвідки.

Стаття 36

1. Держави-члени повинні забезпечити обов'язок компетентних органів своєчасно інформувати органи фінансової розвідки, якщо під час здійснення перевірок стосовно зобов'язаних осіб компетентними органами, зазначеними у статті 48, або будь-яким іншим шляхом, зазначені органи викривають факти, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму.
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб наглядові органи, уповноважені законом чи постановами наглядати за фондовими ринками, біржами або ринками похідних фінансових інструментів, повідомляли органи фінансової розвідки про відомі їм факти, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму.

Стаття 37

Добросовісне розкриття інформації зобов'язаною особою або працівником, або директором такої зобов'язаної особи відповідно до статей 33 і 34 не повинне становити порушення або будь-яке обмеження стосовно розкриття інформації, яке накладається відповідно до контракту або будь-якої законодавчої, регуляторної або адміністративної норми, і не повинне зумовлювати будь-яку відповідальність зобов'язаної особи або її директорів або працівників навіть за обставин, коли вони не усвідомлювали основну злочинну діяльність і незалежно від того, чи незаконна діяльність мала місце.

Стаття 38

1. Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що надають внутрішнє повідомлення про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму або повідомлення органам фінансової розвідки, від загроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.
2. Держави-члени повинні забезпечити право осіб, які зазнають загроз, помсти або ворожих дій, або несприятливих чи дискримінаційних дій на робочому місці, внаслідок повідомлення про підозри відмивання грошей або фінансування тероризму в рамках установи або органам фінансової розвідки, на безпечне подання скарги відповідним компетентним органам. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної органами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити право зазначених осіб на ефективний засіб правового захисту їхніх прав, передбачених у цьому параграфі.

*СЕКЦІЯ 2**Заборона розкриття**Стаття 39*

1. Зобов'язані особи, їхні директори та працівники не повинні повідомляти відповідним клієнтам або іншим третім особам про те, що інформація передається або була передана відповідно до статті 33 або 34 або про проведення чи ймовірність проведення аналізу відмивання грошей або фінансування тероризму.

2. Заборона, встановлена в параграфі 1, не повинна включати повідомлення компетентних органів, у тому числі саморегульованих органів, або повідомлення для цілей правозастосування.

▼ МІ

3. Заборона, встановлена в параграфі 1 цієї статті, не повинна перешкоджати розкриттю інформації між кредитними установами і фінансовими установами держав-членів, за умови, що вони належать до тієї самої групи, або між зазначеними установами та їхніми філіями, або дочірніми компаніями з контрольним пакетом акцій, що мають осідок у третій країні, якщо зазначені філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються групових політик і процедур, включаючи процедури обміну інформацією в рамках групи, відповідно до статті 45, і що групові політики і процедури відповідають вимогам, визначеним у цій Директиві.

▼ В

4. Заборона, встановлена в параграфі 1, не повинна перешкоджати розкриттю інформації у відносинах між зобов'язаними особами, відповідно до пункту (3)(а) та (б) статті 2(1), або особами з третій країні, що накладають вимоги, еквівалентні викладеним у цій Директиві, при виконанні ними своїх службових обов'язків та поза службою, в тій самій юридичній особі або більшій структурі, до якої належить особа і яка має спільну власність, управління або комплаєнс-контроль.

5. Щодо зобов'язаних осіб, зазначених у пунктах (1), (2), (3)(а) і (б) статті 2(1), у випадках стосовно того самого клієнта і тієї самої транзакції, що в ній беруть участь дві або більше зобов'язаних особи, заборона, встановлена в параграфі 1 цієї статті, не повинна перешкоджати розкриттю інформації у відносинах між відповідними зобов'язаними особами, якщо вони походять з держави-члена, або є особами в третій країні, яка встановлює вимоги, еквівалентні вимогам, що викладені в цій Директиві, та якщо вони належать до тієї самої професійної категорії і на них поширюються зобов'язання щодо збереження професійної таємниці та захисту персональних даних.

6. Якщо зобов'язані особи, зазначені в пункті 3(а) і (б) статті 2(1), прагнуть утримати клієнта від участі у злочинній діяльності, це не становить розкриття інформації в розумінні параграфу 1 цієї статті.

ГЛАВА V

ЗАХИСТ ДАНИХ, ЗБЕРІГАННЯ ЗАПИСІВ І СТАТИСТИЧНІ ДАНІ

Стаття 40

1. Держави-члени повинні вимагати збереження зобов'язаними особами таких документів та інформації відповідно до національного права з метою запобігання, виявлення та розслідування органами фінансової розвідки або іншими компетентними органами можливого відмивання грошей або фінансування тероризму:

▼ МІ

(а) у випадку комплексної перевірки клієнтів — копії документів та інформація, що необхідні для дотримання вимог щодо перевірки клієнтів, встановлених у главі II, включаючи, за наявності, інформацію, отриману за допомогою електронних засобів ідентифікації, відповідних довірчих послуг згідно з Регламентом (ЄС) № 910/2014 або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами влади, протягом п'яти років після закінчення ділових відносин з клієнтом або після дати здійснення одноразової транзакції;

▼В

- (b) підтвердження та документи транзакцій, які складаються з оригіналів документів або копій, що прийнятні в судовому провадженні відповідно до застосовного національного права та необхідні для ідентифікації транзакцій, за п'ять років після закінчення ділових відносин з клієнтом або після дати здійснення одноразової транзакції.

Після закінчення періоду зберігання, зазначеного у першому підпараграфі, держави-члени повинні забезпечити видалення зобов'язаними особами персональних даних, якщо інше не передбачено національним правом, яке повинне визначати, за яких обставин зобов'язані особи можуть або повинні зберігати дані. Держави-члени можуть дозволяти або вимагати подальше зберігання після проведення ними детальної оцінки доцільності й пропорційності такого подальшого зберігання та вважати його обґрунтованим, якщо це необхідно для запобігання, виявлення або розслідування відмивання грошей або фінансування тероризму. Подальший період зберігання не повинен перевищувати додаткові п'ять років.

▼М1

Період зберігання, зазначений у цьому параграфі, включаючи подальший період зберігання, який не повинен перевищувати п'яти додаткових років, повинен також застосовуватися до даних, доступних за допомогою централізованих механізмів, зазначених у статті 32а.

▼В

2. Якщо станом на 25 червня 2015 року триває провадження щодо запобігання, виявлення, розслідування або переслідування підозрюваного відмивання грошей або фінансування тероризму в державі-члені, а зобов'язана особа зберігає інформацію або документи, які стосуються зазначеного триваючого провадження, зобов'язана особи повинна зберігати зазначену інформацію або документи, відповідно до національного права, протягом п'ятирічного періоду, починаючи з 25 червня 2015 року. Держави-члени можуть, без обмеження національного кримінального права про докази, застосовного до поточних кримінальних розслідувань та судових процесів, дозволити або вимагати зберігання такої інформації або документів протягом додаткового п'ятирічного періоду, якщо необхідність і пропорційність такого подальшого зберігання було встановлено для цілей запобігання, виявлення, розслідування або переслідування підозрюваного відмивання грошей або фінансування тероризму.

Стаття 41

1. На опрацювання персональних даних відповідно до цієї Директиви поширюється дія Директиви 95/46/ЄС у редакції, транспонованій до національного права. До персональних даних, які обробляються Комісією або європейськими наглядовими органами відповідно до цієї Директиви, застосовується Регламент (ЄС) № 45/2001.

2. Персональні дані повинні оброблятися зобов'язаними особами на основі цієї Директиви лише для цілей запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідно до статті 1 і не повинні в подальшому оброблятися в спосіб, не сумісний з зазначеними цілями. Опрацювання персональних даних на основі цієї Директиви для будь-яких інших цілей, включаючи комерційні цілі, забороняється.

3. Зобов'язані особи повинні надавати новим клієнтам інформацію, яка вимагається відповідно до статті 10 Директиви 95/46/ЄС, перед встановленням ділових відносин або здійсненням одноразової транзакції. Зазначена інформація повинна включати, зокрема, загальне повідомлення стосовно юридичних обов'язків зобов'язаних осіб відповідно до цієї Директиви на обробку персональних даних для цілей запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, відповідно до статті 1 цієї Директиви.

4. В процесі застосування заборони розкриття, зазначеного у статті 39(1), держави-члени повинні ухвалити законодавчі заходи, які обмежують, повністю або частково, права суб'єкта даних на доступ до персональних даних стосовно його або її в мірі, в якій таке часткове або повне обмеження являє собою

необхідний і пропорційний захід у демократичному суспільстві з належним врахуванням законних інтересів відповідних осіб щодо:

- (a) надання зобов'язаній особі або компетентному національному органу можливості належного виконання своїх завдань для цілей цієї Директиви; або
- (b) уникнення перешкод щодо офіційних або юридичних розслідувань, аналізів, досліджень або процедур для цілей цієї Директиви і забезпечення відсутності загроз щодо запобігання, розслідування та виявлення факту відмивання грошей і фінансування тероризму.

Стаття 42

Держави-члени повинні вимагати наявності в їхніх зобов'язаних осіб систем, що дають їм можливість повною мірою і оперативно відповідати на запити їхніх органів фінансової розвідки або інших органів влади, відповідно до їхнього національного права, стосовно того, чи вони підтримують або підтримували протягом п'ятирічного періоду до подання такого запиту ділові відносини з визначеними особами, і стосовно характеру таких відносин через безпечні канали та в спосіб, що забезпечує повну конфіденційність запитів.

▼ M1

Стаття 43

Опрацювання персональних даних на основі цієї Директиви для цілей запобігання відмиванню грошей або фінансуванню тероризму, відповідно до статті 1, повинно вважатися питанням суспільного інтересу відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/679 (¹⁹).

Стаття 44

1. Для цілей участі в оцінюванні ризику відповідно до статті 7 держави-члени повинні забезпечити спроможність перевіряти ефективність своїх систем боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму шляхом ведення повних статистичних даних щодо питань, які стосуються ефективності таких систем.

2. Статистичні дані, зазначені в параграфі 1, повинні включати:

- (a) дані щодо розміру і важливості різних секторів, на які поширюється сфера застосування цієї Директиви, включаючи кількість фізичних осіб і установ та економічну важливість кожного сектору;
- (b) дані щодо періодичності звітності, розслідувань та судових проваджень щодо відмивання грошей і фінансуванням тероризму відповідно до національного режиму, включаючи кількість звітів про підозрілі транзакції, які передаються органам фінансової розвідки, подальші дії, вжиті у зв'язку з цими звітами, та щорічно надавати дані про кількість розслідуваних випадків, кількість осіб, до яких було застосовано заходи переслідування, кількість осіб, засуджених за злочини з відмивання грошей або фінансування тероризму, види предикатних злочинів, якщо така інформація є доступною, а також вартість в євро власності, яку було заморожено, арештовано або конфісковано;
- (c) у разі наявності, дані щодо кількості та відсотку звітів, що призводять до подальших розслідувань, а також щорічний звіт, який надається зобов'язаним особам з детальною інформацією про ефективність і подальші дії за наданими звітами;
- (d) дані стосовно кількості транскордонних запитів на інформацію, які було здійснено, отримано, щодо яких було відмовлено або надано повну відповідь органом фінансової розвідки, із розподілом за країною контрагента;
- (e) людські ресурси, розподілені до компетентних органів, відповідальних за нагляд за боротьбою з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, а також ресурсів, доступних органу фінансової розвідки для виконання завдань, визначених у статті 32;

- (f) кількість наглядових дій, здійснених на місці або дистанційно, кількість порушень, визначених на основі наглядових дій і санкцій/адміністративних заходів, вжитих наглядовими органами.
3. Держави-члени повинні забезпечити щорічне оприлюднення їхніх консолідованих статистичних даних.
4. Держави-члени повинні щорічно передавати Комісії статистичні дані, зазначені в параграфі 2. Комісія повинна оприлюднювати щорічний звіт, який підсумовує та пояснює статистичні дані, зазначені в параграфі 2, які повинні бути доступними на її вебсайті.

ГЛАВА VI ПОЛІТИКИ, ПРОЦЕДУРИ ТА НАГЛЯД

СЕКЦІЯ I

Внутрішні процедури, навчання та зворотній зв'язок

Стаття 45

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб, які є частиною групи, виконання групових політик і процедур, включаючи політики щодо захисту даних, а також політики і процедури щодо поширення інформації в рамках групи для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму. Зазначені політики і процедури повинні ефективно виконуватись на рівні філій та дочірніх компаній з контрольним пакетом акцій у державах-членах і третіх країнах.
2. Держави-члени повинні вимагати забезпечення зобов'язаними особами, що управляють підприємствами в іншій державі-члені, дотримання цими підприємствами положень національного права такої іншої держави-члена, що транспонують цю Директиву.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли зобов'язані особи мають філії або дочірні компанії з контрольним пакетом акцій у третіх країнах, з менш суворими мінімальними вимогами в сфері протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, ніж вимоги зазначеної держави-члена, їхні філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій, розташовані у третій країні, виконували вимоги держави-члена, включаючи вимоги щодо захисту даних, мірою, якою це дозволяє право третьої країни.

4. Держави-члени та європейські наглядові органи повинні обмінюватися інформацією про випадки, у яких право третьої країни не дозволяє виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1. У таких випадках повинні здійснюватися координовані дії для досягнення рішення. Під час оцінювання того, які треті країни не дозволяють виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1, держави-члени та європейські наглядові органи повинні брати до уваги будь-які законодавчі перешкоди, які можуть заважати належному виконанню цих політик і процедур, включаючи конфіденційність, захист даних та інші обмеження стосовно обміну інформацією, що можуть мати значення для цієї мети.

5. Держави-члени повинні вимагати забезпечення зобов'язаними особами застосування філіями та дочірніми компаніями з контрольним пакетом акцій додаткових заходів для ефективної боротьби з ризиком відмивання грошей або боротьби з тероризмом і застосування, якщо право третьої країни не дозволяє виконання політик і процедур, визначених відповідно до параграфа 1, та інформування

компетентних органів їхньої держави-члена місцезнаходження. Якщо додаткові заходи є недостатніми, компетентні органи держави-члена місцезнаходження повинні вжити додаткових наглядових заходів, включаючи вимоги щодо того, щоб група не встановлювала або припинила ділові відносини і не здійснювала транзакції та, якщо необхідно, вимоги до групи припинити її діяльність у третій країні.

6. Європейські наглядові органи повинні розробити проект регуляторних технічних стандартів, які визначають тип додаткових заходів, зазначених у параграфі 5, і мінімальні дії, які повинні вживатися кредитними та фінансовими установами, якщо право третіх країн не дозволяє вжиття зазначених заходів відповідно до параграфів 1 і 3.

Європейській наглядові органи повинні надати Комісії проект регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, до 26 грудня 2016 року.

7. Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у параграфі 6 цієї статті, відповідно до статей 10 – 14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, № 1094/2010 та № 1095/2010.

8. Держави-члени повинні забезпечити дозвіл на обмін інформацією в рамках групи. Інформація про підозри щодо того, що гроші являють собою доходи, одержані від злочинної діяльності, або пов'язані з фінансуванням тероризму, повідомлена органам фінансової розвідки, повинна поширюватися в рамках групи, якщо інше не визначено органами фінансової розвідки.

9. Держави-члени можуть вимагати від емітентів електронних грошей, відповідно до пункту (3) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС і надавачів платіжних послуг, відповідно до пункту (9) статті 4 Директиви 2007/64/ЄС, що ведуть діяльність на їхній території не у формі філії та чий головний офіс розташований в іншій державі-члені, призначити центральний контактний пункт на їхній території для забезпечення, від імені установи, яка здійснює призначення, відповідності з правилами боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму і полегшення нагляду з боку компетентних органів, зокрема, шляхом надання компетентним органам документів та інформації на їхній запит.

10. Європейські наглядові органи повинні розробити проект регуляторних технічних стандартів щодо критеріїв для визначення обставин, за яких призначення центрального контактного пункту, відповідно до параграфу 9, є доцільним, і функцій центрального контактного пункту.

Європейській наглядові органи повинні надати Комісії проект регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, до 26 червня 2017 року.

11. Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у параграфі 10 цієї статті, відповідно до статей 10 – 14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 і (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 46

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб вжиття заходів, пропорційних їхнім ризикам, характеру і розміру, таким чином, щоб працівники були обізнані з положеннями, прийнятими відповідно до цієї Директиви, включаючи відповідні вимоги щодо захисту даних.

Зазначені заходи повинні включати участь їхніх працівників у спеціальних поточних навчальних програмах для того, щоб допомагати їм відрізнити операції, які можуть стосуватися відмивання грошей або фінансування тероризму, і надавати їм інструкції щодо подальших дій у таких випадках.

Якщо фізична особа, яка підпадає під будь-яку з категорій, зазначених у пункті (3) статті 2(1) здійснює професійну діяльність як працівник у юридичній особі, обов'язки, викладені у цій секції повинні застосовуватися до юридичної особи, а не до фізичної особи.

2. Держави-члени повинні забезпечити доступ зобов'язаних осіб до актуальної інформації про практики відмивачів грошей і спонсорів тероризму та про ознаки, які допомагають визначити підозрілі транзакції.

3. Держави-члени повинні забезпечити, коли це можливо, надання зобов'язаним особам своєчасного зворотного зв'язку про ефективність та подальші дії за наданими звітами про підозру стосовно відмивання грошей або фінансування тероризму.

4. Держави-члени повинні вимагати, якщо застосовно, призначення зобов'язаними особами члена правління, відповідального за виконання законів, підзаконних нормативно-правових актів та законодавчих положень, необхідних для дотримання цієї Директиви.

СЕКЦІЯ 2

Нагляд

Стаття 47

▼ М1

1. Держави-члени повинні забезпечити реєстрацію надавачів послуг обміну віртуальних валют на офіційні валюти й навпаки і надавачів послуг електронних гаманців, реєстрацію або ліцензування пунктів обміну валют, пунктів переведення чеків у готівку, та надавачів послуг трастам або компаніям, а також регулювання надавачів послуг у сфері азартних ігор.

▼ В

2. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів забезпечення того, щоб особи, які виконують управлінські функції в установах, зазначених у параграфі 1, або є бенефіціарними власниками таких установ, мали відповідну кваліфікацію.

3. Стосовно зобов'язаних осіб, зазначених у пункті 3(a), (b) і (d) статті 2(1), держави-члени повинні забезпечити вжиття компетентними органами необхідних заходів для запобігання здійсненню управлінської функції злочинцями або пов'язаними з ними особами або набуття ними бенефіціарної власності щодо зазначених зобов'язаних осіб.

Стаття 48

1. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів дієвого моніторингу і вжиття заходів для забезпечення відповідності цій Директиві.

▼ М1

1a. Для полегшення і сприяння ефективній співпраці, й зокрема обміну інформацією, держави-члени повинні повідомити Комісії список компетентних органів зобов'язаних осіб, перелічених у статті 2(1), із зазначенням їхніх контактних даних. Держави-члени повинні забезпечити актуальність інформації, наданої Комісії.

Комісія повинна оприлюднювати реєстр зазначених органів та їхні контактні дані на своєму вебсайті. Органи влади у реєстрі повинні, в рамках своїх повноважень, слугувати контактним пунктом для компетентних органів-контрагентів в іншій державі-члені. Фінансові наглядові органи держав-членів також повинні слугувати пунктами контакту для європейських наглядових органів.

З метою забезпечення належного виконання цієї Директиви держави-члени повинні вимагати, щоб усі зобов'язані особи підлягали відповідному нагляду, включаючи повноваження здійснювати нагляд на місцях і дистанційно, а також повинні вживати належних та пропорційних адміністративних заходів для виправлення ситуації у разі порушень.

▼ М1

2. Держави-члени повинні забезпечувати наявність в компетентних органів належних повноважень, включаючи право заборонити створення будь-якої інформації, яка має значення для контролю дотримання й здійснення перевірок, і відповідних фінансових, людських і технічних ресурсів для виконання покладених на них функцій. Держави-члени повинні забезпечувати високий рівень

добросовісності та належні навички працівників і підтримувати високі професійні стандарти, включаючи стандарти конфіденційності, захисту даних і стандарти стосовно конфліктів інтересів.

▼В

3. Стосовно кредитних установ, фінансових установ і надавачів послуг у сфері азартних ігор компетентні органи повинні мати посилені наглядові повноваження.

▼М1

4. Держави-члени повинні вимагати забезпечення компетентними органами держави-члена, в якій зобов'язана особа здійснює управління підприємствами, нагляду за дотриманням такими підприємствами положень національного права цієї держави-члена, що транспонують цю Директиву.

Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити співробітництво компетентних органів держави-члена, де має осідок материнська компанія, з компетентними органами держави-члена, де мають осідок компанії, які є частиною групи, для цілей, зазначених у першому підпараграфі.

Стосовно підприємств, зазначених у статті 45(9), нагляд, визначений відповідно до першого підпараграфу цього параграфу, може включати вжиття належних і пропорційних заходів для протидії серйозним порушенням, що потребують негайного усунення. Зазначені заходи повинні мати тимчасовий характер і припинятися, коли вживаються дії щодо виявлених порушень, включаючи допомогу або співпрацю з компетентними органами держави-члена місцезнаходження зобов'язаної особи відповідно до статті 45(2).

▼В

5. Держави-члени повинні вимагати забезпечення компетентними органами держав-членів, у яких зобов'язана особа здійснює підприємницьку діяльність, співпраці з компетентними органами держави-члена, у якій зобов'язана особа має свій головний офіс, для забезпечення належного нагляду за вимогами цієї Директиви.

▼М1

Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити нагляд компетентними органами держави-члена, де має осідок материнська компанія, за ефективним виконанням групових політик і процедур, зазначених у статті 45(1). З цією метою держави-члени повинні забезпечити співпрацю компетентних органів держави-члена, де мають осідок кредитні і фінансові установи, що є частиною групи, з компетентними органами держави-члена, де має осідок материнська компанія.

▼В

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб під час застосування ризик-орієнтованого підходу до нагляду компетентні органи:

- (a) мали чітке розуміння ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, наявних у державі-члені;
- (b) мали доступ на місці та поза ним до всієї відповідної інформації про місцеві та міжнародні ризики, пов'язані з клієнтами, продуктами та послугами зобов'язаних осіб;
- (c) встановлювали періодичність та інтенсивність нагляду на місці та поза ним на профілі ризику зобов'язаних осіб і ризиках відмивання грошей і фінансування тероризму у зазначеній державі-члені.

7. Оцінка профілю ризику зобов'язаних осіб щодо відмивання грошей і фінансування тероризму, включаючи ризики невідповідності, повинна переглядатися періодично, а також у разі значних подій або тенденцій у їхньому управлінні та діяльності.

8. Держави-члени повинні забезпечити врахування компетентними органами рівня свободи ухвалення рішень, що її має зобов'язана особа, і відповідно перевіряти оцінки ризиків, на яких ґрунтується така

свобода ухвалення рішень, достатність і виконання її внутрішніх політик, засобів контролю та процедур.

9. Стосовно зобов'язаних осіб, перелічених у пунктах 3(a), (b) і (d) статті 2(1), держави-члени можуть дозволити виконання функцій, зазначених у параграфі 1 цієї статті, саморегульованим органам, за умови, що зазначені саморегульовані органи дотримуються параграфу 2 цієї статті.

10. До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам відповідно до статті 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 і (ЄС) № 1095/2010 про характеристики ризик-орієнтованого підходу до нагляду та заходи, яких слід вжити при здійсненні ризик-орієнтованого нагляду. Особлива увага повинна приділятися природі й розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Співпраця

Підсекція I

Національна співпраця

▼M1

Стаття 49

Держави-члени повинні забезпечити наявність в розробників політик, органів фінансової розвідки та інших компетентних органів, які беруть участь у режимі протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, а також правоохоронних органів, які діють в рамках цієї Директиви, ефективних механізмів для надання їм можливості співпрацювати та координувати їхню діяльність на національному рівні стосовно розвитку та імплементації політик і діяльності для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи виконання їхніх обов'язків відповідно до статті 7.

▼B

Підсекція II

Співпраця з європейськими наглядовими органами

Стаття 50

Компетентні органи повинні надати європейським наглядовим органам усю інформацію, необхідну для здійснення їхньої діяльності відповідно до цієї Директиви.

▼M1

Підсекція IIa

Співпраця між компетентними органами держав-членів

Стаття 50a

Для цілей цієї Директиви держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані або надмірно обмежувальні умови обміну інформацією чи допомогою між компетентними органами.

Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи не відхиляли запити на надання допомоги з таких причин:

- (a) запит вважається таким, що стосується також питань оподаткування;
- (b) національне право вимагає від зобов'язаних осіб зберігати таємницю або конфіденційність, за винятком випадків, коли запитувана інформація захищена юридичним привілеєм або зобов'язанням збереження юридичної професійної таємниці, як описано в статті 34(2);
- (c) у державі-члені, якій подають запит, проводиться слідство, розслідування чи провадження, якщо допомога не перешкоджатиме цьому слідству, розслідуванню чи провадженню;
- (d) особливості або статус компетентного органу, який здійснює запит, відрізняється від особливостей або статусу компетентного органу, до якого надсилається запит.

▼В

Підсекція III

Співпраця між органами фінансової розвідки та з Комісією

Стаття 51

Комісія може надати таку допомогу, яка може знадобитися для сприяння координації, включаючи обмін інформацією між органами фінансової розвідки в Союзі. Вона може регулярно проводити зустрічі Платформи органів фінансової розвідки ЄС, яка складається з представників органів фінансової розвідки держав-членів, з метою сприяння співпраці між органами фінансової розвідки, обміну думками й надавати поради щодо імплементаційних питань, що стосуються органів фінансової розвідки, а також питань щодо співпраці, таких як ефективна співпраця між органами фінансової розвідки, виявлення підозрілих транзакцій на транскордонному рівні, стандартизація форматів звітності за допомогою вебсайту FIU.net або його правонаступника, спільний аналіз транскордонних випадків, та виявлення тенденцій і факторів, що стосуються оцінювання ризику відмивання грошей і фінансування тероризму на національному та наднаціональному рівнях.

Стаття 52

Держави-члени повинні забезпечувати максимально можливу співпрацю між органами фінансової розвідки незалежно від їхнього організаційного статусу.

Стаття 53

▼М1

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи фінансової розвідки обмінювалися, спонтанно або на вимогу, будь-якою інформацією, що може мати значення для опрацювання або аналізу органами фінансової розвідки інформації, пов'язаної з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму та з відповідною фізичною або юридичною особою, що брала участь у такій діяльності, незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів, і навіть якщо вид пов'язаних предикатних злочинів не визначено на момент обміну.

▼В

Запит повинен містити відповідні факти, довідкову інформацію, причини запиту та спосіб використання запитуваної інформації. Можуть застосовуватися різні механізми обміну, якщо це погоджено між органами фінансової розвідки, зокрема щодо обміну через FIU.net або його правонаступника.

Коли орган фінансової розвідки отримує звіт відповідно до пункту (а) першого підпараграфу статті 33(1), який стосується іншої держави-члена, він повинен негайно передати його органу фінансової розвідки тієї держави-члена.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб орган фінансової розвідки, до якого подається запит, обов'язково використовував весь спектр своїх наявних повноважень, які він зазвичай використовує на національному рівні для отримання та аналізу інформації, коли відповідає на запит про інформацію, зазначений у параграфі 1, отриманий від іншого органу фінансової розвідки. Орган фінансової розвідки, до якого направлено запит, повинен своєчасно відповідати на нього.

Якщо орган фінансової розвідки бажає отримати додаткову інформацію від зобов'язаної особи, що має осідок в іншій державі-члені та провадить діяльність на її території, запит повинен бути адресований органу фінансової розвідки держави-члена, на чий території має осідок зобов'язана особа. ► **M1**
Зазначений орган фінансової розвідки повинен отримати інформацію згідно зі статтею 33(1) та негайно передати відповіді. ◀

3. Орган фінансової розвідки може відмовити в обміні інформацією лише у виняткових випадках, коли обмін може суперечити фундаментальним принципам його національного права. Зазначені виняткові випадки повинні бути визначені у спосіб, який запобігає неналежному використанню або необґрунтованому обмеженню обміну інформацією в аналітичних цілях.

Стаття 54

Інформація та документи, отримані відповідно до статей 52 і 53, повинні використовуватися для виконання органами фінансової розвідки завдань, передбачених цією Директивою. Під час обміну інформацією або документами відповідно до статей 52 і 53 орган фінансової розвідки, який передає інформацію, може встановити обмеження та умови розкриття зазначеної інформації. Органи фінансової розвідки, що отримують інформацію та документи, повинні дотримуватися цих обмежень та умов.

▼ **M1**

Держави-члени повинні забезпечити призначення органами фінансової розвідки принаймні однієї контактної особи або пункту, відповідальних за отримання запитів на інформацію від органів фінансової розвідки інших держав-членів.

▼ **B**

Стаття 55

1. Держави-члени повинні забезпечити використання інформації, обмін якою здійснюється відповідно до статей 52 і 53, лише з метою, з якою було здійснено запит або надано інформацією, та необхідність отримання попереднього дозволу органу фінансової розвідки, який надає цю інформацію для будь-якого її розповсюдження органом фінансової розвідки, який її отримує, будь-якому органу влади, агенції або департаменту, або будь-якого використання цієї інформації для цілей, окрім первісно затверджених.

▼ **M1**

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб попередній дозвіл органу фінансової розвідки на розповсюдження інформації надавався компетентним органам швидко і в максимально можливному обсязі незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів. Орган фінансової розвідки, до якого спрямований запит, не повинен відмовлятися від своєї згоди на розповсюдження такої інформації, окрім випадків, коли це виходитиме за межі застосування положень режиму боротьби з відмиванням грошей або боротьби з тероризмом, або може стати на заваді слідству, або іншим чином не відповідатиме фундаментальним принципам національного права зазначеної держави-члена. Будь-яка така відмова дати згоду повинна бути пояснена належним чином. Зазначені винятки повинні бути визначені у спосіб, який запобігає неналежному використанню або неналежним обмеженням надання інформації компетентним органам.

▼ **B**

Стаття 56

1. Держави-члени повинні вимагати від органів фінансової розвідки використання захищених каналів комунікації між ними та заохочувати використання FIU.net або його наступника.

2. Держави-члени повинні забезпечити співпрацю своїх органів фінансової розвідки щодо використання сучасних технологій відповідно до їхнього національного права з метою виконання своїх завдань, визначених у цій Директиві. Зазначені технології дозволяють органам фінансової розвідки співставляти свої дані з даними інших органів фінансової розвідки анонімно шляхом задля забезпечення повного захисту персональних даних з метою виявлення суб'єктів інтересу органів фінансової розвідки в інших державах-членах та визначення їхніх доходів і фінансування.

▼ M1

Стаття 57

Розбіжності в національному праві між означеннями предикатних злочинів, зазначених у пункті 4 статті 3, не повинні заважати здатності органів фінансової розвідки надавати допомогу іншому органу фінансової розвідки і не повинні обмежувати обмін, розповсюдження та використання інформації відповідно до статей 53, 54 і 55.

▼ M1

Підсекція IIIa

Співпраця між компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами та іншими органами, на які поширюються зобов'язання щодо збереження професійної таємниці

Стаття 57a

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб усі особи, які працюють або працювали в компетентних органах, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в частині дотримання цієї Директиви, та аудитори або експерти, які діють від імені таких компетентних органів, несли зобов'язання щодо збереження професійної таємниці.

Без обмеження випадків, що регулюються кримінальним правом, конфіденційна інформація, отримана особами, зазначеними в першому підпараграфі, під час виконання своїх завдань відповідно до цієї Директиви, може розкриватися лише в стислому або загальному вигляді в спосіб, який не дозволяє ідентифікувати окремі кредитні або фінансові установи.

2. Параграф 1 не повинен стояти на заваді обміну інформацією між:

- (a) компетентними органами, які здійснюють нагляд за фінансовими установами в державі-члені відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами;
- (b) компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в різних державах-членах відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи Європейський центральний банк (ЄЦБ), діючи згідно з Регламентом Ради (ЄС) № 1024/2013 (²⁰). До зазначеного обміну інформацією повинні застосовуватися умови збереження професійної таємниці, визначені у параграфі 1.

До 10 січня 2019 року компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами відповідно до цієї Директиви і до ЄЦБ, що діють відповідно до статті 27(2) Регламенту (ЄС) № 1024/2013 і пункту (g) першого підпараграфу статті 56 Директиви 2013/36/ЄС Європейського Парламенту і Ради (²¹), повинні укладати, за підтримки європейських наглядових органів, договір про практичні аспекти обміну інформацією.

3. Компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, що отримують конфіденційну інформацію, відповідно до параграфу 1, повинні використовувати цю інформацію лише:

- (a) для виконання своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів у сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами, включаючи застосування санкцій;
- (b) під час оскарження рішення компетентного органу, який здійснює нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи судове оскарження;
- (c) під час судового оскарження, ініційованого відповідно до спеціальних положень, визначених правом Союзу, прийнятим у сфері застосування цієї Директиви або у сфері пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами.

4. Для цілей цієї Директиви держави-члени повинні забезпечити, наскільки це можливо, співпрацю між компетентними органами, що здійснюють нагляд за кредитними та фінансовими установами, незалежно від їхньої природи або статусу. Така співпраця також включає можливість проводити в рамках повноважень компетентного органу, до якого подано запит, розслідування від імені компетентного органу, який подає запит, і наступний обмін інформацією, отриманою за результатами такого розслідування.

5. Держави-члени повинні дозволити їхнім національним компетентним органам, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, укласти угоди про співпрацю та обмін конфіденційною інформацією з компетентними органами третіх країн, що являють собою контрагентів зазначених національних компетентних органів. Такі угоди про співпрацю повинні укладатися на основі взаємності, і лише якщо на інформацію, що розкривається, поширюється гарантія збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентна гарантії, зазначеній у параграфі 1. Конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до зазначених угод про співпрацю, повинна використовуватися для цілей виконання завдання нагляду зазначених органів.

Якщо інформація, яка є предметом обміну, має своє джерело в іншій державі-члені, вона може бути розкрита лише за умови чіткої згоди компетентного органу, який поширив її та, у відповідних випадках, лише для цілей, щодо яких зазначений орган надав свою згоду.

Стаття 57b

1. Незважаючи на статтю 57a(1) і (3) та без обмеження статті 34(2), держави-члени можуть дозволити обмін інформацією між компетентними органами у тій самій державі-члені або в різних державах-членах, між компетентними органами та органами, на які покладено нагляд за установами фінансового сектору та фізичними або юридичними особами, що здійснюють свою професійну діяльність відповідно до пункту (3) статті 2(1), та органами, на яких законом покладена відповідальність за нагляд за фінансовими ринками, при здійсненні ними відповідних наглядових функцій.

На отриману інформацію в будь-якому випадку поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1).

2. Незважаючи на статтю 57a(1) і (3), держави-члени можуть на підставі положень національного права дозволити розкриття повної інформації іншим національним органам влади, які за законом відповідають за нагляд за фінансовими ринками або на які покладено обов'язки в сфері боротьби з відмиванням грошей, пов'язаними предикатними злочинами або фінансуванням тероризму чи розслідування таких злочинів.

Однак конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до цього параграфа, повинна використовуватися лише з метою виконання юридичних завдань відповідних органів влади. На осіб, що мають доступ до такої інформації, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1).

3. Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації стосовно нагляду за кредитними установами з метою дотримання цієї Директиви слідчим комітетам парламентів, рахунковим палатам та іншим установам, відповідальним за розслідування, в їхніх державах-членах, за таких умов:

- (a) установи мають чітко окреслені повноваження відповідно до національного права щодо розслідування або перевірки діяльності органів, відповідальних за нагляд за зазначеними кредитними установами або за законами про такий нагляд;
- (b) інформація є абсолютно необхідною для виконання повноважень, зазначених у пункті (а);
- (c) на осіб, що мають доступ до інформації, поширюються передбачені національним правом вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1);
- (d) якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, вона не повинна розкриватися без попередньої згоди компетентних органів, які розкрили її, і розкриття повинне здійснюватися лише з цілями, щодо яких органи влади надали згоду.

▼В

СЕКЦІЯ 4

Санкції

Стаття 58

1. Держави-члени повинні забезпечувати визнання зобов'язаних осіб відповідальними за порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, відповідно до цієї статті і статей 59–61. Будь-яка відповідна санкція або захід повинна бути дієвою, пропорційною та стримувальною.

2. Без обмеження права держав-членів визначати або накладати кримінальні санкції, держави-члени повинні встановлювати правила стосовно адміністративних санкцій та заходів і забезпечити можливість їхніх компетентних органів накладати такі санкції і вживати таких заходів стосовно порушень положень національного права, що транспонують цю Директиву, а також повинні забезпечити їхнє виконання.

Держави-члени можуть вирішити не встановлювати правила щодо адміністративних санкцій або заходів за порушення, які підпадають під кримінальні санкції в їхніх системах національного права. У зазначеному випадку держави-члени повинні повідомити Комісії відповідні положення кримінального права.

▼М1

Держави-члени повинні забезпечити виявлення компетентними органами порушень, щодо яких застосовуються кримінальні санкції, та своєчасно інформувати про це правоохоронні органи.

▼В

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб якщо дія зобов'язань поширюється на юридичних осіб у разі порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, санкції та заходи можуть застосовуватися до членів органу правління та інших фізичних осіб, відповідальних за порушення згідно з національним правом.

4. Держави-члени повинні забезпечити наявність в компетентних органів усіх наглядових і слідчих повноважень, необхідних для виконання їхніх функцій.

5. Компетентні органи повинні виконувати свої повноваження щодо накладення адміністративних санкцій і заходів відповідно до цієї Директиви і національного права, будь-яким із наступних способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) шляхом делегування їх іншим органам під свою відповідальність;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

Під час здійснення повноважень щодо накладення адміністративних санкцій і вжиття заходів, компетентні органи повинні тісно співпрацювати для отримання належних результатів виконання

зазначених адміністративних санкцій або заходів і координувати зусилля під час виявлення та розкриття транскордонних злочинів.

Стаття 59

1. Держави-члени повинні забезпечити застосування цієї статті принаймні до порушень з боку зобов'язаних осіб, які є серйозними, повторюваними, систематичними або їх комбінацією, вимог, визначених у:

- (a) статтях 10–24 (комплексна перевірка клієнтів);
- (b) статтях 33, 34 і 35 (повідомлення про підозрілі транзакції);
- (d) статті 40 (облік); і
- (d) статтях 45 і 46 (засоби внутрішнього контролю).

2. Держави-члени повинні пересвідчитися, що в усіх випадках, зазначених у параграфі 1, адміністративні санкції і заходи, які можуть застосовуватися, включають принаймні таке:

- (a) публічну заяву, яка встановлює фізичну або юридичну особу, і природу порушення;
- (b) наказ, який вимагає від фізичної або юридичної особи припинити поведінку та утриматися від повторення цієї поведінки;
- (c) якщо до зобов'язаної особи застосовується дозвіл, відмова або припинення дозволу;
- (d) тимчасова заборона будь-якій особі, яка виконує управлінські функції у зобов'язаній особі, або будь-якій іншій фізичній особі, визнаній відповідальною за порушення, виконувати управлінські функції;
- (e) максимальна сума адміністративної штрафної санкції, яка становить принаймні подвійну суму вигоди, отриманої від порушення, якщо сума вигоди може бути визначена, або принаймні 1 000 000 євро.

3. Якщо відповідна зобов'язана особа є кредитною або фінансовою установою, держави-члени повинні забезпечити, як відступ від параграфу 2(е), можливість застосування також таких санкцій:

- (a) у випадку юридичної особи, максимальні суми адміністративних штрафних санкцій в розмірі принаймні 5 000 000 євро або 10% сукупного річного обігу відповідно до останньої наявної фінансової звітності, затвердженої органом управління; якщо зобов'язана особа є материнською компанією або її дочірньою компанією, що зобов'язана готувати консолідовану фінансову звітність згідно зі статтею 22 Директиви 2013/34/ЄС, зазначений сукупний річний обіг означає сукупний річний обіг або певний вид доходу згідно з відповідними Директивами про бухгалтерський облік, відповідно до останньої наявної консолідованої фінансової звітності, затвердженої органом управління головної материнської компанії;
- (b) у випадку фізичної особи, максимальні суми адміністративних штрафних санкцій в розмірі принаймні 5 000 000 євро, або в державах-членах, чиею валютою не є євро, еквівалентні суми в національній валюті станом на 25 червня 2015 року.

4. Держави-члени можуть надати компетентним органам повноваження щодо накладення додаткових видів адміністративних санкцій окрім тих, які зазначено у пунктах (a)–(d) параграфу 2, або накладати адміністративні штрафні санкції, які перевищують суми, зазначені у пункті (e) параграфу 2 і параграфі 3.

Стаття 60

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб рішення про накладення адміністративної санкції або заходу за порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, яке не було оскаржено, публікувалося компетентними органами на їхньому офіційному вебсайті відразу після повідомлення особи, проти якої застосовується санкція, про зазначене рішення. Публікація повинна

містити принаймні інформацію про тип і природу порушення і осіб, яких було визнано відповідальними. Держави-члени не зобов'язані застосовувати цей підпараграф до рішень, які передбачають вжиття заходів слідчого характеру.

Якщо оприлюднення ідентифікаційних даних відповідальних осіб, зазначених у першому підпараграфі, або їхніх персональних даних вважається компетентним органом диспропорційним після індивідуального оцінювання стосовно пропорційності публікації таких даних, або якщо публікація загрожує стабільності фінансових ринків або поточному розслідуванню, компетентні органи повинні:

- (a) відтермінувати публікацію рішення про застосування адміністративної санкції або заходу до моменту зникнення причин, що унеможливають його публікацію;
- (b) оприлюднити рішення про накладення адміністративної санкції або заходу на анонімній основі згідно з національним правом, якщо така анонімна публікація забезпечує ефективний захист відповідних персональних даних; щодо рішення про оприлюднення адміністративної санкції або заходу на анонімній основі, публікація відповідних даних може бути відтермінована на розумний період часу, якщо протягом зазначеного періоду передбачається зникнення причин анонімною публікації.
- (c) не оприлюднювати рішення про накладення адміністративної санкції або заходу взагалі у випадку, якщо опції, викладені у пунктах (a) і (b) вважаються недостатніми для забезпечення:
 - (i) відсутності загрози стабільності фінансових ринків; або
 - (ii) пропорційності публікації рішення щодо заходів, які вважаються другорядними;

2. Якщо держави-члени дозволяють публікацію рішень, які оскаржуються, компетентні органи повинні також негайно публікувати на своїх офіційних вебсайтах таку інформацію та будь-яку подальшу інформацію про результати оскарження. Крім того, будь-яке рішення про скасування попереднього рішення про накладення адміністративної санкції або заходу також повинне публікуватися.

3. Компетентні органи повинні забезпечити наявність будь-якої публікації відповідно до цієї статті на своїх офіційних вебсайтах протягом п'яти років після її розміщення. Однак персональні дані, що містяться в публікації, зберігаються лише на офіційному вебсайті компетентного органу протягом періоду, необхідного відповідно до застосованих правил захисту даних.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при визначенні типу та рівня адміністративних санкцій чи заходів компетентні органи брали до уваги всі відповідні обставини, включаючи, якщо застосовно:

- (a) тяжкість і тривалість порушення;
- (b) ступінь відповідальності фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною;
- (c) фінансову спроможність фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною, яка засвідчується, наприклад, розміром сукупного обігу юридичної особи, яку було визнано відповідальною, або розміром річного доходу фізичної особи, яку було визнано відповідальною;
- (d) вигоду, отриману внаслідок порушення фізичною або юридичною особою, яку визнано відповідальною, в тій мірі, в якій її можна визначити;
- (e) збитки третіх осіб, спричинені порушенням, в тій мірі, в якій вони підлягають визначенню;
- (f) рівень співпраці фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною, з компетентним органом;
- (g) попередні порушення з боку фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною.

5. Держави-члени повинні забезпечити можливість визнання юридичних осіб відповідальними за порушення, зазначені у статті 59(1), скоєні для їхньої вигоди будь-якою особою, яка діє окремо або як частина органу зазначеної юридичної особи та обіймає керівну посаду в юридичній особі на основі такого:

- (a) повноважень представляти юридичну особу;

- (b) повноважень приймати рішення від імені юридичної особи; або
- (c) повноважень здійснювати контроль у юридичній особі.

6. Держави-члени повинні також забезпечити можливість притягнення до відповідальності юридичних осіб у випадках, коли відсутність нагляду або контролю з боку особи, зазначеної у параграфі 5 цієї статті, уможливив скоєння одного з порушень, визначених статтею 59(1), на користь зазначеної юридичної особи особою під її керівництвом.

Стаття 61

▼ M1

1. Держави-члени повинні забезпечити створення компетентними органами, а також, у відповідних випадках, саморегульованими органами, ефективних і надійних механізмів для сприяння надання компетентним органам, а також, у відповідних випадках, саморегульованим органам, інформації стосовно потенційних або наявних порушень національного права, що транспонує цю Директиву.

З цією метою, вони повинні створити один або більше безпечних каналів комунікації для осіб для здійснення повідомлень, зазначених у першому підпараграфі. Такі канали повинні забезпечити, щоб особи, які надають інформацію, були відомі лише компетентним органам й, у відповідних випадках, саморегульованим органам.

▼ B

2. Механізми, зазначені у параграфі 1, повинні принаймні включати:

- (a) спеціальні процедури для отримання повідомлень про порушення та подальші дії;
- (b) належний захист працівників або осіб, які знаходяться в порівнянному становищі, зобов'язаних осіб, які повідомляють про порушення, вчинені всередині зобов'язаної особи;
- (c) належний захист обвинуваченої особи;
- (d) захист персональних даних стосовно особи, яка повідомляє інформацію про порушення, а також фізичної особи, яка ймовірно є відповідальною за порушення, відповідно до принципів, визначених у Директиві 95/46/ЄС;
- (e) чіткі правила, які гарантують конфіденційність у всіх випадках стосовно особи, яка повідомляє про порушення, скоєні в зобов'язаній особі, окрім випадків, якщо розкриття інформації вимагається відповідно до національного права в контексті подальших розслідувань або судових проваджень.

3. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб наявності в них належних процедур, що дають можливість їхнім працівникам або особам, що перебувають у порівнянному становищі, надавати внутрішні повідомлення про порушення через спеціальний, незалежний і анонімний канал, пропорційний природі та розміру зазначеної зобов'язаної особи.

▼ M1

Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що надають внутрішні повідомлення або повідомлення органу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, від загроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб особи, які знаходяться під небезпекою загроз, ворожих дій, або несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці через внутрішні повідомлення або повідомлення органу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, мали право безпечним чином подати скаргу до відповідних компетентних органів. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної органами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити, щоб зазначені особи мали право на ефективний засіб захисту їхніх прав, передбачених цим параграфом.

Стаття 62

1. Держави-члени повинні забезпечити надання їхніми компетентними органами інформації європейським наглядовим органам про всі адміністративні санкції та заходи, вжиті відповідно до статей 58 і 59 щодо кредитних і фінансових установ, у тому числі про будь-яке звернення з цього приводу та його наслідки.
2. Держави-члени забезпечують, щоб їхні компетентні органи відповідно до свого національного права перевіряли наявність судимості в кримінальному досьє відповідної особи. Будь-який обмін інформацією для цих цілей повинен здійснюватися відповідно до Рішення 2009/316/ЮВС і Рамкового Рішення 2009/315/ЮВС, які імплементуються національним правом.
3. Європейські наглядові органи повинні підтримувати вебсайт, який містить посилання на кожну публікацію компетентним органом адміністративних санкцій і заходів, вжитих відповідно до статті 60, щодо кредитних та фінансових установ із зазначенням часового періоду, протягом якого держава-член оприлюднює адміністративні санкції та заходи.

ГЛАВА VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ*Стаття 63*

Пункт (d) параграфу 2 статті 25 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 (²²) замінити на таке:

- ‘(d) центральний контрагент, що має осідок або дозвіл у третій країні, яку Комісія не вважає відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 (²³) такою, що має стратегічні недоліки в своєму національному режимі боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, які становлять значні загрози для фінансової системи Союзу.

Стаття 64

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надаються Комісії з дотриманням умов, встановлених у цій статті.
2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені в статті 9, надаються Комісії на невизначений термін, починаючи з 25 червня 2015 року.
3. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені в статті 9, можуть бути скасовані в будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про скасування припиняє делегування повноваження, зазначеного в цьому рішенні. Воно набуває чинності наступного дня після публікації рішення в *Офіційному віснику Європейського Союзу* або пізніше. Воно не впливає на чинність будь-якого делегованого акту, що вже набув чинності.
4. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона одночасно повідомляє про це Європейський Парламент і Раду.
5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 9, набуває чинності лише в тому випадку, якщо Європейський Парламент чи Рада не висловили заперечень протягом одного місяця з моменту повідомлення про цей акт Європейському Парламенту та Раді, або якщо до закінчення цього періоду Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії, що вони не заперечуватимуть. Цей період повинен бути подовжений на один місяць за ініціативи Європейського Парламенту та Ради.

1. Комісії надає допомогу Комітет з питань запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму («комітет»), зазначений у статті 23 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 (²⁴). Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011 (²⁵).
2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

▼ M1

Стаття 65

1. До 11 січня 2022 року і кожні три роки після цього Комісія повинна скласти звіт про імплементацію цієї Директиви та подавати його до Європейського Парламенту та Ради.

Зазначений звіт повинен включати, зокрема:

- (a) дані щодо прийнятих конкретних заходів і механізмів, створених на рівні Союзу та держав-членів для запобігання та вирішення проблем, що виникають, і нових подій, що становлять загрозу фінансовій системі Союзу;
- (b) подальші заходи, вжиті на рівні Союзу та держав-членів на основі повідомлених їм проблем, в тому числі скарг, пов'язаних із національним правом, що перешкоджає здійсненню наглядових і слідчих повноважень компетентних і саморегульованих органів;
- (c) дані про наявність відповідної інформації для компетентних органів і органів фінансової розвідки держав-членів для запобігання застосуванню фінансової систем для цілей відмивання грошей і боротьби з тероризмом;
- (d) дані про міжнародну співпрацю та обмін даними між компетентними органами та органами фінансової розвідки;
- (e) дані про необхідні дії Комісії для перевірки вжиття державами-членами заходів відповідно до цієї Директиви, оцінювання проблем, що виникають, та змін у державах-членах;
- (f) аналіз доцільності конкретних заходів і механізмів на рівні Союзу і держав-членів щодо можливостей збору та доступу до корисної інформації про бенефіціарних власників корпоративних та інших юридичних осіб, створених за межами Союзу, та пропорційності заходів, зазначених у пункті (b) статті 20;
- (g) оцінку дотримання фундаментальних прав і принципів, визнаних Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу.

Перший звіт, який повинен бути опублікований до 11 січня 2022 року, повинен супроводжуватися, за необхідності, відповідними законодавчими пропозиціями, включаючи, у відповідних випадках, щодо віртуальних валют, повноважень щодо створення та ведення центральної бази даних для реєстрації користувачів і адрес електронних гаманців, доступних органам фінансової розвідки, а також формами самостійного представлення декларацій користувачами віртуальних валют, і вдосконалення співпраці між Офісами з повернення активів держав-членів і застосування на основі ризику заходів, зазначених у пункті (b) статті 20.

2. До 1 червня 2019 року Комісія повинна оцінити рамки співпраці органів фінансової розвідки з третіми країнами, а також перешкоди і можливості для вдосконалення співпраці між органами фінансової розвідки у Союзі, включаючи можливість створення механізму координації і підтримки.

3. Комісія повинна за потреби надавати Європейському Парламенту і Раді звіт для оцінювання необхідності й пропорційності зниження відсотка щодо визначення бенефіціарних власників юридичних осіб у світлі будь-якої рекомендації, наданої в цьому контексті міжнародними організаціями і суб'єктами нормотворчості з компетенцією в сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму, після здійснення нової оцінки, і за потреби подати законодавчу пропозицію.

▼ B

Стаття 66

Директиви 2005/60/ЄС і 2006/70/ЄС скасовуються з 26 червня 2017 року.

Покликання на скасовані Директиви необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву та читати згідно з кореляційною таблицею, наведеною в додатку XVI до цієї Директиви.

Стаття 67

▼МІ

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви до 26 червня 2017 року.

Держави-члени повинні застосовувати статтю 12(3) станом на 10 липня 2020 року.

Держави-члени повинні створити реєстри, зазначені у статті 30, до 10 січня 2020 року, реєстри, зазначені у статті 31, до 10 березня 2020 року, і центральні автоматизовані механізми, зазначені у статті 32а, до 10 вересня 2020 року.

Комісія повинна забезпечити взаємозв'язок реєстрів, зазначених у статтях 30 і 31 у взаємодії з державами-членами до 10 березня 2021 року.

Держави-члени повинні своєчасно повідомити Комісії текст заходів, зазначених у цьому параграфі.

Якщо держави-члени ухвалюють ці заходи, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

▼В

2. Держави-члени повідомляють Комісії текст основних положень національного права, ухваленого у сфері, охопленій цією Директивою.

Стаття 68

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 69

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК I

Нижче наводиться неповний перелік змінних ризику, які зобов'язані особи повинні брати до уваги під час визначання міри вжиття заходів з комплексної перевірки клієнтів відповідно до статті 13(3):

- (i) мета рахунку або відносин;
- (ii) рівень активів, які повинні бути депоновані клієнтом, або обсяг здійснюваних транзакцій;
- (iii) регулярність або тривалість ділових відносин.

ДОДАТОК II

Нижче наводиться неповний перелік факторів і видів доказів потенційно нижчого ризику, зазначених у статті 16:

- (1) Фактори ризику, пов'язаного з клієнтом:
 - (a) публічні компанії, зареєстровані на фондовій біржі, на які поширюються вимоги щодо розкриття інформації (або на підставі правил фондової біржі, або закону, або зобов'язальних інструментів), що накладають вимоги стосовно забезпечення належної прозорості бенефіціарної власності;
 - (b) публічні адміністрації або підприємства;
 - (c) клієнти є резидентами географічних районів нижчого ризику відповідно до пункту (3);
- (2) Фактори ризику, пов'язаного з продуктом, послугою, транзакцією або каналом постачання:
 - (a) договори страхування життя з низькою страховою премією;
 - (b) договори пенсійного страхування, якщо вони не передбачають можливості дострокового розірвання та якщо договір страхування не може бути використаний в якості застави;
 - (c) пенсія, пенсія за вислугу років або аналогічна схема, що передбачає пенсійні виплати працівникам, якщо внески здійснюються шляхом відрахувань із заробітної плати, та правила схеми не дозволяють нарахування відсотка учаснику за схемою;
 - (d) фінансові продукти або послуги, які надають належним чином визначені і обмежені послуги певним типам клієнтів з метою розширення доступу для цілей фінансової інклюзії;
 - (e) продукти, щодо яких управління ризиками відмивання грошей або фінансування тероризму здійснюється на основі інших факторів, таких як встановлення ліміту на гаманець або прозорість власності (наприклад, деякі види електронних грошей);
- (3) Географічні фактори ризику — реєстрація, заснування, місце проживання в:

▼ МІ

- (a) Державах-членах;
- (b) третіх країнах, що мають ефективні системи боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (c) третіх країнах, що визначаються надійними джерелами як такі, що мають низький рівень корупції або іншої злочинної діяльності;
- (d) третіх країнах, що на основі надійних джерел, таких як взаємні оцінки, детальні звіти про результати оцінювання або опубліковані звіти про подальші заходи, мають вимоги стосовно боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму відповідно до оновлених Рекомендацій ФАТФ та ефективно виконують зазначені вимоги.

ДОДАТОК III

Нижче наводиться неповний перелік факторів і видів доказів потенційно вищого ризику, зазначених в статті 18(3):

- (1) Фактори ризику, пов'язаного з клієнтом:
 - (a) ділові відносини здійснюються за незвичних обставин;
 - (b) клієнти є резидентами географічних районів підвищеного ризику відповідно до пункту (3);
 - (c) клієнти є юридичними особами або правовими утвореннями, що призначені для володіння персональними активами;
 - (d) компанії, що мають номінальних акціонерів або здійснюють випуск акцій на пред'явника;
 - (e) підприємства, діяльність яких пов'язана зі значним обігом готівкових коштів;

- (f) структура власності компанії є незвичною або надмірно складною з огляду на характер діяльності компанії;

▼МІ

- (g) клієнт є громадянином третьої країни, який подає заявку на отримання права на проживання або громадянства у державі-члені в обмін на переміщення капіталу, придбання власності чи державних облигацій або інвестиції в корпоративних осіб у зазначеній державі-члені.

▼В

- (2) Фактори ризику, пов'язаного з продуктом, послугою, транзакцією або каналом постачання:
- (a) приватний банкінг;
- (b) продукти або транзакції є такими, що можуть заохочувати анонімність;

▼МІ

- (c) дистанційні ділові відносини або транзакції без певних гарантій, таких як засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, що визначені в Регламенті (ЄС) № 910/2014, або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний або прийнятий відповідними національними органами влади;

▼В

- (d) платіж, отриманий від невідомих або непов'язаних третіх сторін;
- (e) нові продукти і методи ведення господарської діяльності, включаючи новий механізм постачання, та використання нових технологій або технологій, що розвиваються, як щодо нових, так і щодо наявних продуктів;

▼МІ

- (d) транзакції, пов'язані з нафтою, зброєю, дорогоцінними металами, тютюновими виробами, культурними предметами та іншими предметами, які мають археологічне, історичне, культурне та релігійне значення або рідкісну наукову цінність, а також слоновою кісткою та захищеними видами тварин.

▼В

- (3) Географічні фактори ризику:
- (a) без обмеження статті 9, країни, визначені надійними джерелами, такими як взаємне оцінювання, детальні звіти про результати оцінювання або опубліковані звіти про подальші заходи, як такі, що не мають ефективних систем боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму;
- (b) країни, визначені надійними джерелами, такими, які мають значний рівень корупції або іншої злочинної діяльності;
- (c) країни, на які поширюються санкції, ембарго або аналогічні заходи, ініційовані, наприклад Союзом або ООН;
- (d) країни, які фінансують або підтримують тероризм, або які офіційно визнали терористичні організації, що діють на їхній території.

Кореляційна таблиця

Ця Директива	Директива 2005/60/ЄС	Директива 2006/70/ЄС
—		Стаття 1
—		Стаття 3
—		Стаття 5
—		Стаття 6
—		Стаття 7
Стаття 1	Стаття 1	
Стаття 2	Стаття 2	
Стаття 2(3)–(9)		Стаття 4
Стаття 3	Стаття 3	
Статті 3(9), (10) і (11)		Статті 2(1), (2) і (3)
Стаття 4	Стаття 4	
Стаття 5	Стаття 5	
Статті 6–8	—	
Стаття 10	Стаття 6	
Стаття 11	Стаття 7	
Стаття 13	Стаття 8	
Стаття 14	Стаття 9	
Стаття 11(d)	Стаття 10(1)	
—	Стаття 10(2)	
Статті 15, 16 і 17	Стаття 11	
—	Стаття 12	
Статті 18–24	Стаття 13	
Стаття 22		Стаття 2(4)
Стаття 25	Стаття 14	
—	Стаття 15	
Стаття 26	Стаття 16	
—	Стаття 17	
Стаття 27	Стаття 18	
Стаття 28	—	
Стаття 29	Стаття 19	
Стаття 30	—	
Стаття 31	—	
—	Стаття 20	
Стаття 32	Стаття 21	
Стаття 33	Стаття 22	

Стаття 34	Стаття 23	
Стаття 35	Стаття 24	
Стаття 36	Стаття 25	
Стаття 37	Стаття 26	
Стаття 38	Стаття 27	
Стаття 39	Стаття 28	
—	Стаття 29	
Стаття 40	Стаття 30	
Стаття 45	Стаття 31	
Стаття 42	Стаття 32	
Стаття 44	Стаття 33	
Стаття 45	Стаття 34	
Стаття 46	Стаття 35	
Стаття 47	Стаття 36	
Стаття 48	Стаття 37	
Стаття 49	—	
Стаття 50	Стаття 37а	
Стаття 51	Стаття 38	
Статті 52–57	—	
Статті 58–61	Стаття 39	
—	Стаття 40	
—	Стаття 41	
—	Стаття 41а	
—	Стаття 41б	
Стаття 65	Стаття 42	
—	Стаття 43	
Стаття 66	Стаття 44	
Стаття 67	Стаття 45	
Стаття 68	Стаття 46	
Стаття 69	Стаття 47	

(¹) Рамкове рішення Ради 2002/475/ЮВС від 13 червня 2002 року про боротьбу з тероризмом (ОВ L 164, 22.06.2002, с. 3).

(²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2007/64/ЄС від 13 листопада 2007 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 97/7/ЄС, 2002/65/ЄС, 2005/60/ЄС і 2006/48/ЄС та про скасування Директиви 97/5/ЄС (ОВ L 319, 05.12.2007, с. 1).

(³) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги для кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176,

27.06.2013, с. 1).

(⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС і про скасування Директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 338).

(⁵) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС від 25 листопада 2009 року про започаткування і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування (Платоспроможність II) (ОВ L 335, 17.12.2009, с. 1).

(⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів, про внесення змін до Директив Ради 85/611/ЄЕС і 93/6/ЄЕС і Директиви Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС і про скасування Директиви Ради 93/22/ЄЕС (ОВ L 145, 30.04.2004, с. 1).

(⁷) Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС від 9 грудня 2002 року про страхове посередництво (ОВ L 9, 15.01.2003, с. 3).

(⁸) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/541 від 15 березня 2017 року про боротьбу з тероризмом і про заміну Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС та внесення змін до Рішення Ради 2005/671/ЮВС (ОВ L 88, 31.03.2017, с. 6).

(⁹) Рамкове рішення Союзу 2008/841/ЮВС від 24 жовтня 2008 року про боротьбу з організованою злочинністю (ОВ L 300, 11.11.2008, с. 42).

(¹⁰) ОВ С 316, 27.11.1995, с. 49.

(¹¹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і пов'язані звіти певних видів суб'єктів господарювання, про внесення змін до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС і про скасування Директиви Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС (ОВ L 182, 29.06.2013, с. 19).

(¹²) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 від 20 травня 2015 року про інформацію, що супроводжує грошові перекази, та про скасування Регламенту (ЄС) № 1781/2006 (див. сторінку 1 цього Офіційного Вісника).

(¹³) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС і 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС (ОВ L 337, 23.12.2015, с. 35).

(¹⁴) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію і довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС (ОВ L 257, 28.08.2014, с. 73).

(¹⁵) Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративну співпрацю в сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄЕС (ОВ L 64, 11.03.2011, с. 1).

(¹⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/101/ЄС від 16 вересня 2009 року про координацію гарантій, що їх вимагають держави-члени від компаній у розумінні другого параграфу статті 48 Договору для захисту інтересів членів і третіх осіб, з метою забезпечити рівноцінність таких гарантій (ОВ L 258, 01.10.2009, р. 11).

(¹⁷) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 від 14 червня 2017 року про деякі питання корпоративного права (ОВ L 169, 30.06.2017, с. 46).

(¹⁸) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012 від 14 березня 2012 року про встановлення технічних і бізнес-вимог до кредитних переказів і прямого дебетування в євро та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 924/2009 (ОВ L 94, 30.03.2012, с. 22).

(¹⁹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (ОВ L 119, 04.05.2016, с. 1).

(²⁰) Регламент Ради (ЄС) № 1024/2013 від 15 жовтня 2013 року про доручення Європейському Центральному Банку виконання певних завдань щодо політик пруденційного нагляду за кредитними установами (ОВ L 287, 29.10.2013, с. 63).

(²¹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС і про скасування Директиви 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 338).

(²²) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 від 4 липня 2012 року про позабіржові деривативи, центральних контрагентів та торгові репозиторії (ОВ L 201, 27.07.2012, с. 1).

(²³) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС і Директиви Ради і Комісії 2006/70/ЄС (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73).’.

(²⁴) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 від 20 травня 2015 року про інформацію, що супроводжує грошові перекази, та про скасування Регламенту (ЄС) № 1781/2006 (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 1).

(²⁵) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил і загальних принципів стосовно механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень (ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13).